

ตอนที่ 01

“รับอะไรมีครับ”

เตียงหัวนติดแบบนิดๆ ของชายหนุ่มเจ้าของร้านกาแฟในหมู่บ้านปิล็อก หรือจะเรียกว่าอีต่องกี้ได้ หมู่บ้านเล็กๆ ที่อยู่สูงกว่าระดับน้ำทะเลกว่า 1,000 เมตร ท่ามกลางป่าไม้ที่เขียวชิ้ว การเดินทางไปที่หมู่บ้านจะต้องขับรถผ่านโค้งถึง 399 โค้ง ขึ้นภูเขาไปในทางแคบๆ ห่างไกลจากตัวอำเภอพากுมีประมาณเจ็ดสิบกิโลเมตร แต่ใช้เวลาเดินทางร่วมสองชั่วโมง เป็นสถานที่ที่นักท่องเที่ยวมักจะมาพัก宿ของกัน เพราะเป็นสถานที่ที่ค่อนข้างสงบ

ชายหนุ่มร่างสูงเพรียว ไว้ผมยาวประมาณกลางหลัง แต่ตอนนี้ขมวดผมเป็นมวย ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของร้านกาแฟเล็กๆ ในหมู่บ้านแห่งนี้ยิ้มทักทายให้ลูกค้าที่เข้ามาอุดหนุนและนั่งชิลล์กินบรรยายกาศ

“ขอลาเต้เย็นสองแก้วค่ะ” นักท่องเที่ยวสาวพูดขึ้น พร้อมกับมองเจ้าของร้านหนุ่มด้วยสายตาซื่นซึ้ม

เจ้าของร้านคนนี้ชื่อว่าเฟย์ หลังเรียนจบปวส.คหกรรมที่กรุงเทพฯ เข้าก็ย้ายมาอยู่กับยายตัวเองที่หมู่บ้านแห่งนี้ หันหลังให้พ่อแม่ตัวเองที่ไม่สามารถยอมรับตัวตนของเขาว่าเป็นเกย์ได้

ใช่แล้ว...เจ้าของร้านกาแฟคนนี้เป็นเกย์ เขายังตัวมาตั้งแต่เรียนมัธยมแล้ว พ่อเรียนจบเข้ากีกลับมหา自在 คนที่ยอมรับตัวตนของหลานชายสุดที่รักได้ทุกอย่าง เพียงลงทุนทำร้านกาแฟและเบเกอรี่เล็กๆ ในหมู่บ้านแห่งนี้ จนญาญของเขาระลึกปักฐานอยู่ที่นี่ไม่ไปไหน โดยจ้างคนในหมู่บ้านสองคนและนำตัวเองมาช่วยงานในร้าน

“ท่านให้อธิบายครับ” เพย์เดินออกมารีฟิกาแฟให้ลูกค้าด้วยรอยยิ้ม ก่อนจะเดินไปเก็บแก้วที่โต๊ะด้านนอก เพราะพนักงานในร้านกำลังยุ่งกับการเตรียมเด็กอยู่

“คุณเพย์ครับ” เสียงเรียกจากชาวบ้านคนหนึ่งที่คุ้นเคยกันดี ดังขึ้น ทำให้เพย์หันไปมองก่อนจะส่งยิ้มให้อีกฝ่ายอย่างเป็นกันเอง

“สวัสดีครับลุงชาติ บอกกี่ครั้งแล้วว่าไม่ต้องเรียกผมว่าคุณ เรียกเพย์เลยฯ ก็ได้ครับ” ชายหนุ่มบอก เพราะเคย์พูดเรื่องนี้มาหลายครั้งแล้ว

“เช่น ผมเรียกแบบนี้มาตั้งหลายปีแล้วนะครับ มันชินไปแล้ว ให้ผมเรียกเดอะครับ” ลุงชาติตอบกลับมาอย่างสุภาพ เพราะเป็นคนที่คนในหมู่บ้านให้ความเคารพนับถือเป็นอย่างมาก ถึงแม้ว่าญาของเขายังเสียไปแล้ว แต่ด้วยความที่เพย์เองเป็นคนดีมีน้ำใจไม่ต่างจากญา เลยทำให้ทุกคนรักในตัวของชายหนุ่มนี้เป็นอย่างมาก

เพย์ยิ้มรับอย่างอ่อนใจที่ไม่สามารถกล่อมให้ชาติเรียกชื่อของเขายังเดียวได้ลักษณะ จริงๆ ไม่ใช่แค่ชาติดินเดียว ผู้หลักผู้ใหญ่ในหมู่บ้านหลายคนก็เรียกเขาว่าคุณเพย์บ้าง หนูเพย์บ้าง

“ทำไว้วนนี้จะมาช้านผมด้วยล่ะครับ ไม่ได้ทำงานหรือครับ” เพย์ถามกลับ เพราะลุงชาติเป็นเจ้าหน้าที่ป้ายไม้ของอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ

“พอดีขึ้นมาดูความเรียบร้อยที่เนินช้างศึกครับ ก็เลยแอบเอากลากดังมาฝาก เจ้าจ้อยไปลงเบ็ดที่แม่น้ำได้มา ผมอัดใส่ลงโฟมมาให้ครับ” ชาติตอบพร้อมกับวางลังโฟมขนาดย่อมลงบนโต๊ะว่างใกล้ๆ

เฟย์เดินมาเปิดดูแล้วยิ้มรับ เพราะเข้าครอบท่านปลาแม่น้ำมากกว่าปลาเลี้ยง แต่ด้วยความที่หมู่บ้านอยู่บนเขา จึงหาปลาแม่น้ำทานยาก ต้องลงไปซื้อที่ตัวอำเภอขึ้นมาท่านถ้าเฟย์ไม่ขับรถลงไปเองเขาก็จะฝากชาวบ้านที่เปิดร้านอาหารซื้อขึ้นมาให้ เพราะทางร้านอาหารจะต้องลงไปซื้อของสดเป็นระยะอยู่แล้ว

“เท่าไหร่ครับลุง” เฟย์ถาม ชาติใบก้มือไปมา

“ไม่ต้องครับ ผมนำมาฝาก จ้อยมันได้มาเยือน มันมาแบ่งให้ผมก็แบ่งมาให้คุณเฟย์นี่แหล่ะครับ” ชาติตอบกลับ

“ไม่เอาสิครับ ลุงนำมาให้ผมฟรีแบบนี่อย่าฯ ผมจะกลั้วรับได้ยังไง ถ้าลุงชาติไม่เอา ก็ฝากไปให้จ้อยก็ได้ครับ” เฟย์พูดพร้อมกับยัดเงินหัวร้อยบาทใส่มือชาติไป

“อิ่ คุณเฟย์ ขอบทำให้คนแก่เสียน้ำใจ” ชาติโอดครวญ

“ผมยอมเป็นคนใจร้ายทำให้ผู้ใหญ่เสียน้ำใจครับ” เฟย์ตอบกลับ ลุงชาติก็ยิ่มอ่อนๆ เพราะครอบครัวของเขามีเด็กเฟย์กันทั้งนั้น

“ว่าแต่...เรื่องของนายอดิเรกเป็นยังไงบ้างครับ” เฟย์ถามถึงหัวหน้าอุทyanาคนเก่าที่ถูกเฟย์และชาวบ้านเปิดโปงการรับเงินใต้โต๊ะจากการตัดไม้เลื่อน และล่าสัตว์สงวนจนถูกจับดำเนินคดีไปเมื่อสองอาทิตย์ก่อน และเป็นข่าวใหญ่โตเลยก็ว่าได้

“ก็อยู่ในชั้นตอนพิจารณาคดีละครับ เท็นทางกรมฯ เขาจะส่งคนมาวับหน้าที่แทน แต่ผมไม่แน่ใจว่ามาดูแลชั่วคราวหรือว่ามาประจำที่นี่เลย” ลุงชาติตอบ เพราะเขายังคงเป็นแค่เจ้าหน้าที่อุทyanฯ ธรรมดายังนั้น

“ก็ขอให้คนที่มาแทนเป็นคนดีกว่านายอดิเรก ก็พอครับ” เฟย์บอก

ชาติยิ่มรับน้อยๆ เพราะเฟย์ถือว่าเป็นคนที่ปลุกระดมให้ทุกคนในหมู่บ้านรักป้าไม้ รักพื้นที่ รักหมู่บ้านของตัวเอง ค่อยให้คำปรึกษาหลายๆ อย่างและมีคนที่พร้อมจะเป็นทูตเป็นตาให้อย่างเต็มใจ ถ้า

เปรียบกับคนในเมืองก็จะคล้ายๆ ผู้มีอิทธิพลในหมู่บ้าน เป็นคนที่คนในหมู่บ้านพร้อมจะทำทุกอย่างให้ถ้าเฟย์เอี่ยงปากร้องขอ

ความจริงหลายคนอยากรู้ให้เฟย์เป็นผู้ใหญ่บ้านด้วยซ้ำ แต่ชายหนุ่มปฏิเสธ เพราะคิดว่าตัวเองอาชญากรอย และไม่ได้อยู่ที่นี่มาตั้งแต่กำเนิด เขายากำใจคนเก่าแก่ในหมู่บ้านเป็นมากกว่า เขายังเป็นแค่คนเบื้องหลังที่พร้อมจะช่วยทุกคนถ้ามีปัญหาเท่านั้น

“เดี๋ยวผมขอตัวก่อนนะครับ ว่าจะเข้าไปที่น้ำตกจึงอกกระดิ่น เห็นว่ามีนักท่องเที่ยวเข้าไปเยือน กลัวว่าเจ้าหน้าที่ที่นั่นจะดูแลไม่ทั่วถึง” ชาติบอกรู้

เฟย์ยกมือไหว้ชาติพร้อมกับขอบคุณที่ชาติเอาปลามาให้ ก่อนที่ชาติจะออกไปจากร้าน ส่วนเฟย์ก็กลับไปเมืองเข้าไปที่หลังร้าน

“อะไรหรือเฟย์” เพื่อง น้าสาวของเฟย์ทักขึ้น เมื่อเห็นหวานชายนยกลังไฝเมืองเข้ามา

“ปลากดคั่งครับ ลุงชาติเอามาให้ ว่าแต่...ที่บ้านน้าเพื่องมีหน่อไม้ดองอยู่ไหมครับ ผมว่าจะแกงส้มหน่อไม้ดองใส่ปลากดคั่งสักหน่อย”
เฟย์พูดถึงเมนูอาหารที่อยากจะทาน

“โดยyy พี่เฟย์ ได้ยินแล้วน้ำลายไหล” แอ๊ เด็กหนุ่มในหมู่บ้านที่ทำงานอยู่ในร้านของเฟย์พูดขึ้น

“ทีฯ เดี๋ยวทำเสร็จจะตักแบ่งให้ เอก้าไปให้แม่กินด้วยล่ะ” เฟย์ตอบกลับ ทำให้แอ๊ยิ้มกว้างทันที

“ครับ แม่ต้องดีใจแน่นอน แม่ชอบกินแกงส้มหน่อไม้ดอง” แอ๊ตอบยิ้มๆ

“ว่าแต่...เจ้าอ่อนได้กลับมานอนบ้านบ้างมั้ย หรือว่าวนอนค้างที่อุทยานฯ” เฟย์ถามถึงพี่ชายของแอ๊ที่เพิ่งเข้าไปทำงานเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ได้หนึ่งอาทิตย์ เนื่องจากเจ้าหน้าที่ที่มีภารกิจในการทำผิดกฎหมายถูกไล่ออกและดำเนินคดีอยู่เช่นกัน

“ก็ไปฯ มาฯ ละครับ” แอ๊ตอบกลับ เฟย์ก็พยักหน้ารับ

“เดี่ยวน้ำເກາປລາໄປທຳໃຫ້ດີກວ່າ ເພຍີໄປດູໜ້າຮ້າວ້ານເຕອະ” ເພື່ອງ
ພຸດຊື່ນ

ນ້ຳສາວຂອງເພີຍອູ້ທີ່ໜູ້ບ້ານແຮ່ງນີ້ເພື່ອດູແລຍະຂອງເພີຍໃນຂະນະ
ທີ່ແມ່ຂອງເພີຍນັ້ນໄປອູ້ກ່ຽວກົງເທິງເທົ່ານີ້ແຕ່ງຈາກໄປແລ້ວ ເພື່ອຮັກແລະ
ສົງສາຮ່ານຫາຍຕົວເອງເປັນອຍ່າງມາກ ເມື່ອຮັວ່າພີ່ສາວແລະພີ່ເຂົຍຂອງ
ຕະນເອງຍອມຮັບເຮືອງທີ່ເພີຍເປັນເກຍີໄມ້ໄດ້ ທັ້ງ ທີ່ອູ້ໃນເມືອງກຽງນໍາຈະຊື່ນ
ແລະເຂົ້າໃຈຮັນຍົມຂອງຄົນສມັຍໃໝ່ໄດ້ມາກກວ່າຄົນທີ່ອູ້ກ່າວປ່າກລາງດັງ
ອຍ່າງເຄອແລະອຶກຫລາຍ ດັນໃນໜູ້ບ້ານ

ເມື່ອນ້ຳສາວອາສາຮັບທຳປລາໃຫ້ ເພີຍີດິນອອກໄປດູແລດູກຄ້າຕ່ອ
ທັນທີ

...

..

.

“ກລັບບ້ານດີ່າ ນະແອ້ ມາລີຍ” ເພີຍີພຸດກັບເດີກຫຸ່ມສາວສອງຄົນທີ່
ທຳກຳນີ້ໃນຮ້າວ້ານຂອງເຫຼົາໃນຂ່າວ່າຫັກຄໍາຫລັງຈາກປິດຮ້າວ້າ

“ພີ່ເພີຍີພຸດເໜີອນພົມກັບມາລີຍບ້ານອູ້ທີ່ຕົວຈຳເກອ” ແອ້ບອກໆໍາໆ
ເພຣະບ້ານຂອງເຫຼົາກັບມາລີຍຢືນອົດວ່າໂຮງໝໍລົງໄປຈາກໃຈລາງໜູ້ບ້ານແດ່
ສອງກີໂລ່າເທົ່ານັ້ນເອງ

ເພີຍີເຂົກມະເໜກໃສ້ຫັກຂອງແຂ້ອຍ່າງໜົ້ນໄສ້

“ຍອກຍ້ອນຈົງ ເດີວັກຍົດແກງສັນຕິນະຫວຽກ” ເພີຍີແກລັ້ງວ່າ
ທຳໃຫ້ແອ້ວັບເອາຖຸງແກງສັນຫຼບທັນທີ ເພີຍີຫວ່າເຈົ້າອອກມາເບາໆ

“ໄປໆ ກລັບໄດ້ແລ້ວ ເຈອກນິ້ນ໌” ເພີຍີບອກອຶກຮັ້ງ

ເດີກຫຸ່ມສາວທີ່ສອງຍກມີໄຫວ່ເພີຍີກ່ອນຈະເດີນອອກໄປຈາກຮ້າວ້ານ
ສ່ວນເພີຍີດິນດູ້ຄວາມເຮີຍບ້ວຍອຶກຮັ້ງແລ້ວລົງຈະເດີນກລັບໄປທີ່ບ້ານຂອງ
ຕົວເອງທີ່ອູ້ທາງດ້ານຫລັງຂອງຮ້າວ້ານ ປື້ນໆເປັນບ້ານໄມ້ສອງໜັ້ນ ກ່ອນໜ້ານີ້
ເພີຍູ້ກັບຍາຍສອງຄົນ ສ່ວນນ້ຳສາວຈະອູ້ປ້ານອຶກຫລັງໄມ້ໄກລກັນນັກ ແຕ່
ຫລັງຈາກຍາຍເສີຍ ເພີຍີອູ້ຄົນເດີຍວາມຕລອດ

“ใกล้ถึงแล้วครับ ไว้ผมจะโทร.หาบ่อยๆ นะครับแม่...ครับ... สวัสดีครับ”

เดียงทุ่มของชายหนุ่มในชุดลำลองพูดคุยเมื่อถือกับแม่ตอนแรก เก็บน้ำใจว่าจะหายไปในช่วงบ่ายของวัน ตอนนี้เขานั่งอยู่ในรถยกต์โพร์-วีลสีประดู่โดยมีคนขับรถขับพาเข้าไปยังจุดหมายปลายทางคืออุทยานแห่งชาติทองผาภูมิ

ชายหนุ่มใบหน้าหล่อคม ผิวสองสีนั่งมองออกไปนอกรถด้วยรอยยิ้มอ่อนๆ เมื่อเห็นต้นไม้เขียวขี้อู้ส่องข้างทาง เข้าใจที่ทางผู้ใหญ่ในกรมฯ ส่งเขามาดูแลอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิจังหวัดกาญจนบุรีแทนหัวหน้าอุทยานฯ คนเก่าที่ถูกดำเนินคดีเรื่องส่วนป่าไม้ เถื่อนและสัตว์ป่า ถึงแม้มีว่าเขายังถูกส่งมาเพียงชั่วคราวไม่ได้เดือน แต่เขาก็พอใจไม่น้อย เพราะเขาเป็นงานนั่งใต้ภายในกรมฯ เต็มที่

เข้ารอบปีไม้ จึงได้เลือกมาทำงานด้านนี้ จนได้เลื่อนขั้นเป็นผู้อำนวยการพื้นที่อนุรักษ์ที่อายุน้อยที่สุด เพราะผลงานและความตั้งใจของเขากล่าวว่า แต่ถ้าเลือกได้เขาก็อยากมาอยู่ในป่าแบบนี้มากกว่าในกรุงเทพฯ หรือใจกลางเมือง

“คุณแคนจะแวงเข้ามาเกือก่อนหรือว่าจะเข้าไปที่อุทยานฯ ก่อนดีครับ” คนขับรถถามขึ้น

ชื่อของชายหนุ่มที่ถูกถามก็คือ สุดแคน

“ไปอุทยานฯ ก่อนดีกว่าครับ พรุ่งนี้ผมค่อยลงมาที่อำเภอเพื่อรายงานตัวอีกที ถ้าแวงก่อน เกรงว่าจะขึ้นไปที่อุทยานฯ มีเดลี่ยกก่อน” สุดแคนตอบกลับ เพราะเขารู้ว่าเส้นทางที่จะไปยังอุทยานฯ นั้นมันต้องใช้เวลาเพราะมันจะเลาะเลียบไปตามไฟล์เข้า และมีถึง 399 โค้ง ไม่สามารถขับเร็วได้ เพราะถนนบางช่วงก็ปรับปรุง

“ได้ครับ” คนขับรถตอบกลับมา

“คุณแคนอยากมาที่นี่เองหรือว่าถูกสั่งให้มาเหรอครับ เอ่อ ผมต้องได้รีบเปล่าครับเนี่ย” คนขับรถถามด้วยความอยากรู้

“ตามได้ครับ ผมอยากมาเองครับ ก็เลยเสนอตัวกับทางผู้ใหญ่ท่านก็เลยอนุญาต” สุดแคนดอบ

คันขับรถมองสุดแคนดอบอย่างเบลากใจ เขาเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่ถูกส่งให้ไปขับรถพาสุดแคนดอบมาที่อุทยานฯ พอดีนั้นสุดแคนดอบเขาก็เบลากใจอยู่เหมือนกัน เพราะคิดว่าคนที่จะมารักษาการแทนจะอยุ่มากกว่านี้เสียอีก

“จริงๆ ผมอยากขับรถมาเองนะครับ ไม่อยากรบกวนคุณอำนวย แต่ทางผู้ใหญ่กล่าวว่าผมจะไม่ชินเส้นทาง” สุดแคนดอบอย่างอ่อนใจ

“ครับ ถ้าคุณแคนอยากให้ผมขับรถพาไปไหนบอกได้เลยนะครับ” อำนวยบอก สุดแคนดึ๊มรับ

“เห็นว่ามีชาวบ้านช่วยเปิดโปงหัวหน้าอุทยานฯ คนเก่าใช้มั้ยครับ” สุดแคนชวนคุยเพื่อเป็นข้อมูล เนื่องจากเขาเองก็มีส่วนช่วยประสานงานเรื่องนี้เหมือนกัน เพียงแต่ว่ายังไม่เคยได้คุยกับคนที่ร่วบรวมข้อมูลตรงๆ เลยลักษรัง

“ครับ มีชาวบ้านช่วยวางแผนกันหลายคน แต่หัวเรือใหญ่คือคุณเฟย์ครับ” อำนวยพูดยิ่มๆ

สุดแคนเลิกคิวเล็กน้อย

“เข้าเป็นใครเหรอครับ” สุดแคนถามขึ้น

“เป็นเจ้าของร้านกาแฟในหมู่บ้านอีต่องนะครับ” อำนวยตอบกลับ

“เจ้าของร้านกาแฟ?” สุดแคนทวนคำพูดของอำนวยอย่างเบลากใจ

“ครับ คุณเฟย์เขาเป็นที่รักและเป็นที่ไว้ใจของทุกๆ คน ในหมู่บ้านนะครับ แล้วเขาก็ช่วยเหลือฯ อย่างในหมู่บ้านมากมายเลย” อำนวยเล่าต่อ สุดแคนพยักหน้ารับ

“ดีนะครับ ที่มีคนแบบนี้อยู่ในชุมชนด้วย” สุดแคนซึมออกมากจากใจจริง

ภาพในหัวของสุดแคน คุณเพย์ที่อำนวยพูดถึงคงเป็นชายวัยกลางคนที่ท่าทางน่าเกรงขามคนหนึ่ง

“ได้เดี๋ยวถ้าคุณแคนรายงานตัวเสร็จ ผมจะให้ลุงชาติพาไปพบนั่นรับ ลุงชาติเป็นเจ้าหน้าที่ป่าไม้อาวุโสที่อุทยานฯครับ” อำนวยบอกอีก

สุดแคนพยักหน้ารับ แล้วชวนคุยเรื่องงานในอุทยานฯและเรื่องอื่นๆ ไปเรื่อยๆ จนในที่สุด อำนวยก็พากสุดแคนมาถึงอุทยานแห่งชาติทองผาภูมิเสียที

ทันทีที่รีบตัด ก็มีเจ้าหน้าที่ป่าไม้บางส่วนเดินออกมายกด้านในเพื่อมารอรับสุดแคน เพราทุกคนรู้ว่าจะมีผู้อำนวยการพื้นที่อนุรักษ์มารักษาการแทนหัวหน้าคนเก่า

สุดแคนลงจากรถได้ก็ปิดตัวไว้มาไล่ความเมื่อยขับเล็กน้อย เจ้าหน้าที่ป่าไม้ยืนเรียงหน้ากระดาษเพื่อทำความสะอาดรถสุดแคน หลายคนเปลกใจที่เห็นคนหนุ่มอย่างสุดแคนที่นี่

“ตามสบายดีกว่าครับ อย่าเป็นทางการนักเลย” สุดแคนพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงปกติ

“ผมซื่อ สุดแคน ทักษิณารมย์ ผมจะมารักษาการแทนหัวหน้าอุทยานฯคนเก่า จนกว่าทางกรมจะเลือกคนใหม่มาแทนที่ครับ ยังไง ผมขอฝากตัวด้วย” สุดแคนพูดอย่างนอบน้อม

ถึงแม้ว่าตำแหน่งของเขากลางๆ ของทุกคนก็ตาม เพราส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ป่าไม้ที่เข้าเห็นตอนนี้อายุมากกว่าเขาทั้งนั้น และเมื่อสุดแคนแนะนำตัวแล้วทุกคนที่อยู่ตรงนี้ก็แนะนำตัวเองเช่นเดียวกัน

“นี่ลุงชาติครับคุณแคน ถ้าอยากรู้เรื่องอะไรตามลุงชาติได้เลย แกรู้ทุกเรื่อง” อำนวยพูดขำๆ

“เป็นคำชมใช่มั้ยเจ้าอำนวย” ชาติตามขึ้นอย่างขำๆ ทำให้สุดแคนยิ้มรับ พลาบคิดว่าเจ้าหน้าที่ที่นี่ดูเป็นกันเองดี เพราส่วนใหญ่ก็เป็นคนในพื้นที่ทั้งนั้น

“ผมให้คนไปทำความสะอาดบ้านพักให้คุณสุดแคนเรียบร้อย เล่าว่าจะรับ คุณสุดแคนจะไปที่บ้านพักก่อนเลยมั้ยครับ” ชาติหันมา บอกกับสุดแคน

“เดี๋ยวก่อนดีกว่าครับ ผมขอเข้าไปดูที่ทำงานสักหน่อย” สุดแคนตอบ ก่อนที่เจ้าหน้าที่ที่อยู่ตรงนี้จะพาสุดแคนเดินเข้าไปด้านใน ลุคแคนเดินเข้าไปในห้องทำงานส่วนตัวของหัวหน้าอุทยานฯ พร้อม กับสำรวจคร่าวๆ

“พรุ่งนี้เช้า ผมจะลงไปรายงานตัวกับทางอำเภอ กับกลุ่มมา ผมจะขอเรียกเจ้าหน้าที่ภายในมาประชุมกันสักหน่อยนะครับ ผมอยากรู้ว่าโครงการที่ยังคงอยู่มีอะไรบ้าง แล้วคนเก่าเข้าทำอะไรไว้บ้าง ผม จะได้สารต่อได้ถูก” สุดแคนพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทุกคนก็ตอบรับ อุย่างแข็งขัน

“จันตอนนี้ผมขอเวลาของไปลงบ้านพักก่อนนะครับ” สุดแคน บอกทุกคน ก่อนจะเดินออกมากที่รัฐพร้อมกับชาติและอำนาจ

ทั้งสามคนขึ้นรถแล้วขึ้นไปยังบ้านพักที่อยู่ท่ามกลางต้นไม้หลา ก หลายพันธุ์

“เดิมที่บ้านนี้หัวหน้าคนเก่าเข้ามาไว้นอนพักชั่วคราวนี่ครับ ต่อมาใหญ่จะขบกลับไปนอนที่อำเภอ แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ มีสิ่งอำนวยความสะดวก ความสะดวกพร้อมครับ” ชาติบอก

“ผมอยู่ง่ายครับ สมัยเรียนก็เข้าป่าขึ้นด้วย นอนกลางดินกิน กางเตpeeทรายอยู่บ่อยๆ” สุดแคนพูดขึ้น

ชาติกับอำนาจมองหน้ากันยิ่มๆ พลางดีใจที่ได้คนแบบสุดแคน มารักษาภาระแทน

“ที่นี่ไม่มีแอร์นะครับ มีแค่พัดลม เพราะอากาศเย็นอยู่แล้ว” อำนาจบอกออกมากบ้าง ขณะที่ร่ายสุดแคนขนของลงจากรถ ซึ่งจริงๆ เล่าว่าไม่มีอะไรมากมากยกเว้นวันนัก

สุดแคนเดินถือกระเบื้องเป้าเลือผ้าขึ้นไปบนบ้านพัก ซึ่งชาติมาไ

ประตูรօแล้ว บ้านพักเป็นบ้านไม้ยกขึ้นจากพื้นดินประมาณเกือบสองเมตร ตั้งอยู่บนเนินไม่สูงมากนัก

ชาติเดินปิดหน้าต่างเพื่อระบายอากาศ ทำให้อากาศเย็นๆ ผ่านเข้ามา สุดแคนยกยิ่มอย่างพอใจ

ภายในบ้านพักไม่ได้มีเฟอร์นิเจอร์หรูหรา มีเก้าอี้รับแขกเป็นไม้ไม่มีหุ้มเบาะ มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่มุมหนึ่งของห้องรับแขก มีห้องนอนหนึ่งห้อง ห้องน้ำหนึ่งห้อง และมีห้องครัวแยกต่างหาก ภายในห้องนอนมีเตียงไม้ขนาดใหญ่ตั้งอยู่พร้อมกับฝุ่นอนที่บุผ้าปูที่นอนพร้อมสรوبر มีตู้เสื้อผ้าขนาดย่อม โต๊ะเล็กๆ อีกด้วยในห้องนอน พัดลมก็เป็นพัดลมเพดาน

“ผมให้เมียซักผ้าห่ม ผ้าปูที่นอนให้เรียบร้อยแล้วครับ รับรองได้ว่าสะอาดไม่มีกลิ่นอับ” ชาติพูดขึ้นมา

“ขอบคุณนะครับ แล้วเรื่องอาหารการกินของที่นี่ ผมสามารถฝากห้องที่ใครได้บ้าง” สุดแคนถาม

“ที่อุทัยานฯของเรามีแม่ครัวที่มาขายอาหารให้นักท่องเที่ยวด้วยครับ คุณสุดแคนจะผูกปืนโดยกับแม่ครัวก็ได้ หรือว่าจะไปผูกกับทางร้านอาหารบนหมู่บ้านอีต่องก็ได้ครับ เพราะเขาจะเอามาส่งให้ที่บ้านพัก” ชาติตอบกลับ

“งั้นผมขอผูกปืนโดยกับทางแม่ครัวของอุทัยานฯก็ได้ครับ สะดวกดี” สุดแคนพูดยิ่มๆ

“ทั้งสองคนไปทำงานก่อนก็ได้ครับ เดียวผมจัดทุกอย่างเอง” สุดแคนบอก เพราะไม่อยากรบกวนเวลาทำงานของทั้งสองคน

“สักห้าโมงเย็น ผมจะให้คนเอาอาหารมาให้นะครับ คุณสุดแคนมีแพะไว้บ้างรึเปล่า” อำนวยถามขึ้น

“ผมชื่นชอบทุกอย่างครับ” สุดแคนตอบยิ่มๆ

ชาติและอำนวยหัวเราะขำกันเบาๆ ก่อนจะขอตัวแยกไปส่วนสุดแคนก็ทยอยเข้าของที่ขึ้นมา มาจัดเรียงให้เข้าที่เข้าทาง

...

..

“อ้าย ไอพีง” เสียงบ่นของแอ็ดังชี้น ทำให้เฟย์ที่เดินเข้ามานในส่วนของครัวหุ่มมอง พร้อมกับเลิกคิวเล็กน้อยเมื่อเห็นแอ็ยืนคุย มือถือด้วยท่าทีหงุดหงิด

“ถ้าดับไม่ทันจะเป็นยังไง ทำอะไรไม่คิดเลย ทำงานป้าไม่ได้ทางพ่ออ่อน” แอ็บบันอึกโดยไม่รู้ว่าเฟย์ยืนอยู่ด้านหลัง

“นี่ถ้าฟีเฟย์รู้นั้น พี่เตรียมตัวโดนสาวดีได้เลย ผอมไม่ซวยพีด้วย... เค้นี้แหล่ะ ผอมจะทำงานต่อละ” แอ็บบอกออกมาอึก ทำให้เฟย์ยืน กอดอกกมองเด็กหนุ่มทันที และเมื่อแอบอ้างสายแล้วหันมา ก็ต้องสะดุง เอื้อกันเมื่อเห็นเฟย์ยืนอยู่

“พะ...พีเฟย์ มาตั้งแต่ตอนไหนนะ” แอ็บบามาเสียงอึกอัก

“ก็มาทันได้ยินเราด่าเจ้าอ่อนว่าโง่นั่นแหล่ะ มีอะไรกัน” เฟย์ถาม ด้วยน้ำเสียงปกติ แต่ก็ทำให้แอ็บบันหลังได้จากดวงตาที่คาดค้นนั้น

“เอ่อ...ไม่มีอะไรครับ แค่เสียงกันนิดหน่อย” แอ็พุดเสียงอ้อม-เอ้ม

“หัดเป็นเด็กซึ่กันหากตั้งแต่เมื่อไร หึม?” เฟย์ถามต่อ

แอ็บบาน้ำหนึบอยทันที

“พีเฟย์อะ ผอมไม่ได้อยากจะโภกพีสักหน่อยคือว่า...เอ้อ ก็พี อ่อนน่าสิครับ ดันไปเผาขยะตรงเชิงเขา แล้วไฟดันไปลูกติดไปไม้แห้ง ไฟมันเลยلامขึ้นไปบนเขาnidหน่อย แต่ดับได้แล้วนะครับ” แอ็ยอม เล่าตรงๆ เพราะไม่อยากปิดบังเฟย์

เฟย์มองด้วยคิวเล็กน้อย แล้วถอนหายใจออกมาเอื้อกให้บูรุษ

“เอ้ออ เจ้าอ่อนนะเจ้าอ่อน หาเรื่องมั้ยล่ะ นี่ ถ้าเจอพีเรา บอกให้เข้ามาหาพีหน่อยนะ” เฟย์บอก เขาไม่ได้เป็นคนประเกทซึ่งไวยาวา ขาขอบสอนขอบเตือนมากกว่าด่า

“ครับ” แอ็ตตอบรับพลางนึกข้อให้ชัยตัวเองในใจ
“ไปทำงานเถอะ” เพย์บอก ก่อนที่แอ็จะรีบออกไปหน้าร้าน
อย่างรวดเร็ว

เข้าวันใหม่

วันนี้สุดแคนจะต้องเข้าไปรายงานตัวกับทางอำเภอ ชาติภูมิ
อ่อนจึงอาสาจะขับรถไปให้ สุดแคนต้องการหาซื้อของใช้เพิ่มเติมอีก
นิด ชาติเลยชวนให้อ่อนไปด้วยกัน

“หลับสบายมั้ยครับคุณสุดแคน” ชาติตามขึ้น เมื่อเห็นสุดแคน¹
เดินออกจากบ้านพักในชุดข้าราชการ ด้วยความที่รู้ปร่างสูงใหญ่
ทำให้สุดแคนดูดีมาก

“หลับสบายดีครับ อาการดีมาก” สุดแคนบอก

“คุณสุดแคนเท่สุด ๆ เลยครับ” อ่อนพูดตามประสาซึ่ง

“พูดจากับคุณเขาดี ๆ หน่อยเจ้าอ่อน” ชาติเตือน เพราะเกรงว่า
สุดแคนจะหัวยว่าอ่อนตีสนิทมากเกินไป

“ผมชุมคุณสุดแคนมันไม่ได้ตรงไหนอะลง” อ่อนถามกลับ

สุดแคนยิ้มเข้าเล็กน้อย

“ไม่เป็นไรหรอกครับลุงชาติ ผมขอเรียกว่าลุงเหมือนคนอื่น ๆ ก็
แล้วกันนะครับ ส่วนทางลุงจะเรียกผมว่าหัวหน้า หรือคุณแคน ก็ตาม
สบายเลยครับ” สุดแคนพูดขึ้น ทำให้ลุงชาติรู้สึกชอบนิสัยใจดобрของ
สุดแคนเป็นอย่างมาก พลางนึกไปถึงเพย์ที่นิสัยใจดобрน่าจะไม่ต่างจาก
สุดแคนสักเท่าไร ชาติอยากรู้หัวงงใจส่องได้เจอกันเร็ว ๆ

“เงื่อนผนว่าเราเดินทางกันเลยดีกว่าครับ น่าจะถึงตัวอำเภอ
ประมาณเก้าโมง” ชาติพูดขึ้น ก่อนจะพา กันขึ้นรถสี่ประตูที่ทางกรมฯ
ส่งมาให้สุดแคนใช้ระหว่างอยู่ที่นี่

อันที่จริงสุดแคนก็มีรถ แต่เขาทิ้งไว้ที่บ้านในกรุงเทพฯ

ทั้งสามคนขึ้นรถแล้วขับตรงไปยังตัวอำเภอทองผาภูมิทันที

“ผมว่าจะหาชื่อภานึ้ร้อน กับของกินของใช้อีกนิดหน่อยไปได้ที่บ้านพัก ถ้ารายงานตัวเสร็จแล้ว รบกวนลุงชาติพาชมไปซื้อของหน่อยนะครับ” สุดแคนบอก

“ได้เลยครับ” ชาติตอบยิ่มๆ

สุดแคนนั่งคุยเรื่องงานไปเรื่อยๆ ทำให้ลุงชาติรู้ว่า เวลาที่อยู่ในเรื่องงาน สุดแคนก็เป็นคนจริงจังมากคนหนึ่ง

ใช้เวลาช้าไม่งกว่าๆ ก็มาถึงตัวอำเภอ ทางสุดแคนได้แจ้งนายอำเภอแล้วว่าจะเข้ามายืนนี้

“สวัสดีครับคุณสุดแคน เชิญนั่งครับ ไม่คิดว่าจะเป็นคนหนูมันะครับเนี่ย” เสียงของนายอำเภอดังขึ้น เมื่อสุดแคนเดินเข้ามายืนห้องทำงาน

สุดแคนยกมือไหว้อีกฝ่ายอย่างนอบน้อม

“สวัสดีครับนายอำเภอ ขอโทษที่นัดครับที่เมื่อวานไม่ได้เข้ามา” สุดแคนพูดขึ้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมเข้าใจ เส้นทางไปอุทยานฯมันค่อนข้างต้องใช้เวลาสักหน่อย” นายอำเภอบอก ก่อนจะพูดคุยกันถึงเรื่องการทำงานเอกสาร และการประสานงานต่างๆ จนเวลาผ่านไปร่วมสองชั่วโมง

“จริงๆ วันนี้ผมอยากจะชวนทานอาหารกลางวันด้วยกันนะ แต่ติดที่ผมต้องเข้าจังหวัด เօาไว้โอกาสหน้านะคุณแคน” นายอำเภอบอกหลังจากคุยเรื่องงานเสร็จสิ้น

“ได้ครับ ผมเองก็จะจะไปซื้อของใช้อีกหน่อยเหมือนกัน” สุดแคนตอบ ก่อนจะลากนายอำเภอออกมหาชาติและอ่อนที่รออยู่ด้านนอก เพื่อไปหาข้าวกลางวันทานและซื้อของ

“อีม เดียวคุณแคนไปเจอกุณเฟย์ที่หมู่บ้านอิต่องก่อนดีมั้ยครับ เล่าว่าอยู่กลับลงมาพูดคุยเรื่องงานที่เดียวเลย” ชาติเสนอขึ้น ขณะนั่งทานข้าวราดแกงไกล้าๆ อำเภอ

“ได้ครับ ผมอยากรู้เจอกาเหมือนกัน” สุดแคนตอบกลับ อีก

อย่าง...เข้าอยากขึ้นไปที่หมู่บ้านอีต่องด้วย เขาไม่เคยมาที่นี่เลยสักครั้ง เคยเห็นจากภาพถ่ายที่คนรู้จักในโซเชียลลงไว้

“เดียวไปหาพี่เฟย์ด้วยหรือลุง” อ่อนนามขึ้นมาทันทีเมื่อได้ยิน “เออน่าสิ มีอะไร” ชาติตามกลับ อ่อนยิ้มแหน แต่ไม่ได้ตอบอุกมา

“ไปก่อเรื่องอะไรໄว้ล่ะสิเอ็งนะ” ลุงชาติพูดอย่างไม่สนใจ ก่อนจะนั่งทานอาหารกันต่อ แล้วพาสุดแคนนไปซื้อของ ยังดีที่บ้านพักมีตู้เย็นหลังเล็ก ๆ ไว้เก็บของสด สุดแคนนเลยซื้อของกินเล็ก ๆ น้อย ๆ ติดไปด้วย

เมื่อได้ทุกอย่างครบแล้ว ก็พากันเดินทางขึ้นไปบนหมู่บ้านอีต่อง อีกครั้ง ระหว่างทางที่ขึ้นก็เจอรถนักท่องเที่ยวบ้างเป็นระยะ ไปทางเดียวกันบ้าง สวนทางกันบ้าง

“นักท่องเที่ยวเยอะมั้ยครับ” สุดแคนนถามขึ้น

“ถ้าเป็นช่วงวันหยุดยาวจะเยอะครับ เมื่อก่อนก็ไม่ได้เยอะแบบนี้หรอครับ พี่เฟย์บอกว่าเพราะสมัยนี้มีโซเชียล คนก็แชร์เรื่องราวสถานที่ไปให้คนอื่น ๆ ได้เห็น และพากันอยาจจะมาบ้าง” อ่อนพูด

“บางทีนักท่องเที่ยวก็ล้นเกินพอดีเหมือนกันครับ พວกเราทำงานกันหนักน่าดู เพราะใช่ว่าทุกคนจะนิสัยดี” ชาติพูดขึ้นมาบ้าง

“อืม ผมเข้าใจนะ สถานที่เที่ยวที่เป็นธรรมชาติ ถ้าเปิดรับให้คนเข้ามาก็ต้องพร้อมที่จะตั้งรับ และดูแลรักษามาให้เปลี่ยนแปลงหรือเสียหายมากจนเกินไป” สุดแคนนพูดในสิ่งที่ตนเองคิด เพราะเขาเห็นมาหลายที่แล้ว สถานที่ท่องเที่ยวบางพื้นที่ต้องสูญเสียวัฒนธรรมอันเก่าแก่ ต้องถูกนักท่องเที่ยวที่ไม่มีหัวคิดทำลายธรรมชาติเพียงแค่อยากรมาเที่ยวเพื่อเช็คอินและถ่ายรูปสวย ๆ เท่านั้น โดยลืมที่จะคำนึงถึงการอนุรักษ์ของเดิม ๆ ในสถานที่นั้น ๆ แต่ส่วนหนึ่งมันก็ขึ้นอยู่กับคนในชุมชนนั้นด้วย

“แต่ที่นี่ไม่ต้องห่วงหรอกครับ มีพี่เฟย์อยู่ทั้งคน” อ่อนพูดขำ ๆ

“จากที่ฟังคร่าวๆ มนี่ ทุกคนดูจะรักเขามากเลยนะครับ” สุดแคนพูดขึ้น เพราะเขายังไม่ได้ยินใครพูดว่าร้ายคนที่ซื่อเฟย์เลย สำหรับ ส่วนใหญ่มีแต่ชื่นชมทั้งนั้น

“ทั้งรักและเคารพละครับ เขาคงให้ความรู้ คงอยู่ให้คำปรึกษา กับชาวบ้านในเรื่องต่างๆ ได้เป็นอย่างดี แรมยังยินดีช่วยเหลือ ชาวบ้านในทุกๆ เรื่องด้วยครับ” ชาติพูดขึ้นมาบ้าง ทำให้สุดแคนยิ่ม รับนิดๆ

เวลาผ่านไป ทั้งสามคนมาถึงหมู่บ้านอีต่องตอนเกือบๆ บ่าย สามโมง ชาติจอดรถไว้ตรงลานจอดของหมู่บ้าน สุดแคนลงจากรถมอง อ่างเก็บน้ำกลางหมู่บ้านด้วยรอยยิ้ม อิกฟังของอ่างเก็บน้ำเป็น โขมสเตียร์และร้านต่างๆ

“ทางนี้เลยครับ” ชาติพูดพร้อมกับเดินนำสุดแคนไปยังสะพาน ที่มีป้ายไม้แขวนเต็มไปหมด

“ดีจังเลยนะครับ มีป้ายไม้ให้นักท่องเที่ยวเขียนแขวนไว้ด้วย” สุดแคนมองดูป้ายไม้ที่แขวนเต็มสองข้างทางเดิน

“เพิ่มกิจกรรมให้นักท่องเที่ยวฯ ลองทำสักอย่างหนึ่ง” ลุงชาติบอก

ระหว่างทาง ชาวบ้านที่ขายของก็มองสุดแคนอย่างสงสัย เพราะ เห็นเดินมาพร้อมกับชาติและอ่อน บางคนก็ส่งเสียงทักทายตามประสา คนรู้จัก

“เอ่อ...เดียวผมขออยู่ๆ แล้วนี้ดีกว่าครับคุณแคน” อ่อนพูดขึ้นเมื่อ ชาติเดินเลี้ยวไปยังทางเดินเลียบอ่างเก็บน้ำ

“ทำไม” สุดแคนถามกลับ เพราะเห็นว่าอ่อนมีสีหน้าเจื่อนๆ และ อิกอัก

“ผอม...ยังไม่พร้อมเข้าไปเจอพี่ Fey์นะครับ” อ่อนบอกตรงๆ

“มีอะไรเงี้ยนเหรอ” สุดแคนถามต่อ

“อ่อนยิ้มแห้งๆ ก่อนจะเล่าเรื่องให้สุดแคนฟังว่าเขาเผาอะไรจน ไฟมันلامไปหน่อย แต่ดับทันแล้ว

“แล้ว?” สุดแคนตามต่ออย่างงง ๆ ว่า “เรื่องนี้ทำไม่ถึงทำให้อ่อนไม่กล้าเข้าไปเจอนหน้าเพย์”

“ผมกลัวพี่เพย์ลวดน้ำครับ เขารู้เรื่องแล้ว เคยกำชับผมเรื่องนี้แต่ผมก็ดันสะเพร่าไปหน่อย แหะๆ คุณแคนเข้าไปก่อนนะครับ ผมขอตั้งหลักสักวันสองวันก่อน” อ่อนบอกเสียงอ้อมแ้อม ทำให้สุดแคนอดสงสัยไม่ได้ว่า เพราะอะไรอ่อนถึงได้ดูกลัวและเกรงใจเพย์นัก เข้าได้แต่พยักหน้ารับ แล้วเดินตามชาติที่เดินหายเข้าไปในร้านกาแฟร้านหนึ่งทันที

ตอนที่ 02

“คุณเฟย์”

ชาติเรียกเฟย์ที่ยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ ทำให้เฟย์เงยหน้ามอง
ขึ้มๆ

“สวัสดีครับลุงชาติ วันนี้ไม่ทำงานเหรอครับ” เฟย์แซงกลับบิ๊มฯ

“ทำสิครับ พอดีผมพากวนมาแนะนำให้คุณเฟย์รู้จัก” ชาติพูด
อย่างสุภาพ

“ครับเหรอครับ” เฟย์ถามกลับอย่างสงสัย เพราะชาติไม่ได้บอก
จะไปเข้าล่วงหน้า

“ผมพาผลพื้นที่อนุรักษ์มาทำความรู้จักกับคุณเฟย์ครับ เขาจะ
มาดูแลที่อุทยานฯนี้สักกระยะ พอดีผมเล่าเรื่องคุณเฟย์ให้เขาฟัง เขาเลย
อยากรมาทำความรู้จัก” ชาติตอบกลับ

“ไหนครับ” เฟย์ถามกลับไป เพราะไม่เห็นใครเดินตามลุงชาติ
เข้ามา

“อืม เขากำลังคุยกับเจ้าอ่อนอยู่ครับ เดี๋ยวตามเข้ามา” ชาติตอบ
 เพราะเห็นว่าสุดแคนหყุดคุยกับอ่อนที่ตรงสะพาน

เฟย์คิดว่าคนที่ชาติพูดถึงน่าจะเป็นคนอายุสักห้าสิบกว่าๆ

เหมือนคนก่อน

“คนนี้โคลาซิมมัครับลุงชาติ” เพย์ถือโอกาสตามขึ้นมา ก่อน

“จากที่พูดคุย ผมคิดว่าใจได้ครับ เป็นคนที่มีอุดมการณ์ด้วย
แล้วเขาถูกเป็นคนที่ช่วยประสานงานเอาข้อมูลที่คุณเพย์ส่งไป ยืนเรื่อง
ฟ้องนายอดิเรกนั่นแหล่ครับ” ลุงชาติตอบ ทำให้เพย์พยักหน้ารับ
อย่างเข้าใจ

ตอนที่เขาทำเรื่องเปิดโปงหัวหน้าอุทัยานฯ คนเก่านั้น รู้มาว่ามี
คนในกรมป้ายเมืองที่กรุงเทพฯ ช่วยเขาอยู่ด้วย แต่เพย์ยังไม่เคยเจอน้า
หรือพูดคุยกันโดยตรง เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่ได้เดินเข้ามา เพย์เลย
ก้มหน้าเก็บแก้วใส่ถ้วยรอง

“อ่า มาพออดิเลย์ครับ คุณสุดแคนครับ ทางนี้ครับ” เสียงชาติ
เรียกอีกฝ่ายดังขึ้น ทำให้เพย์หันไปมอง ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นชายวัย
สามสิบกว่า ڑูปร่างสูงใหญ่สมชายชาติ อาพาຍไหล่ผึง หน้าตาคมสัน
ดูดีทุกประเบี้ยนนิ่ว เดินตรงเข้ามาพร้อมรอยยิ่มอบอุ่น มันทำให้หัวใจ
ที่ด้านซามาหลายปีของเพย์สั่นไหว ชายคนนี้ถือว่าเป็นสเปคของเพย์
เลยก็ว่าได้

“สวัสดีครับ” เสียงทุ่มของสุดแคนดังขึ้น ทำให้เพย์ต้องเรียกสติ
ตัวเองกลับมาแล้วยิ่งการค้ากลับไป

“สวัสดีครับ” เพย์หักกลับ

สุดแคนเลิกคิวnid ๆ เมื่อคนกำลังแบลกใจ ซึ่งเพย์ไม่สนใจ
ท่าทางนั้น เขารู้ว่าสุดแคนคงคิดว่าเข้าเป็นผู้หลูบแน่น ตอนที่ยังไม่
ได้ยินเสียงของเข้า

“นี่คุณเพย์เจ้าของร้านนี้ ที่ผมเล่าให้ฟังนี่ครับ คุณเพย์ครับ นี่
คุณสุดแคนหัวหน้าคนใหม่ที่ผมพูดถึงเมื่อกี้” ชาติแนะนำให้รู้จักกัน

เพย์ยกมือไหว้อีกฝ่าย เนื่องจากอีกฝ่ายอายุมากกว่าเข้า
สุดแคนก็ยกมือขึ้นมารับไหว้ยิ่ม ๆ

“เข้าไปนั่งคุยกันในมัครับ ลุงชาติพากุณสุดแคนไปที่บ้าน

ผูกก่อนนะครับ เดียวผมตามไป อ้อ คุณสุดแคนรับเครื่องดื่มอะไรได้ครับ” เพย์ถามขึ้นมา ชายหนุ่มพยายามคุยกันใจตัวเองไม่ให้เต้นแรงไปกับท่าทางและสายตาของอีกฝ่าย

“ขอเป็นน้ำเปล่าก็พอครับ” สุดแคนพูดอย่างเกรงใจ เพย์หันไปหาชาติ

“ขอลงชาติอาบาน้ำสาวรสปั่นนะครับ พากาแฟบ้าง” เพย์พูดตักเขาไว้ก่อน เพราะเมียของชาติบอกกับเพย์ว่าชาติต้องลดพากเครื่องดื่มกาแฟลงบ้าง

“ใช่ คุณเพย์” ลุงชาติโอดครวญ แต่ก็ไม่กล้าขัดเพย์

เพย์ยิ่มขำนิดๆ ทำให้สุดแคนมองอย่างชื่นชม ก่อนที่ลุงชาติจะพาสุดแคนเดินลัดไปทางด้านหลังร้าน จนไปถึงบ้านไม้สองชั้นสภาพดี

“เดี๋ยวเรา弄รอดตรงนี้กันก่อนนะครับ” ชาติพาสุดแคนไปนั่งที่โต๊ะไม้หน้าบ้าน

สุดแคนมองรอบๆ อย่างสนใจ

“ลุงชาติครับ พวกเขายังไม่เสีย Mara Ya That ตามนัดหนึ่ง คุณเพย์เนี่ย เขาเป็นผู้ชายใช่มั้ยครับ” สุดแคนถามเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง

ลุงชาติหัวเราะขำออกมาเบาๆ

“ครับ คุณเพย์เป็นผู้ชาย แต่ค่อนข้างเรียบร้อยแล้วชอบไว้ผมยาว คนเลยเข้าใจผิดเวลาที่เจอน้าครั้งแรกเป็นประจำเลยนะครับ” ชาติตตอบ

สุดแคนรับรู้ได้ถึงความชื่นชมและความเคารพในตัวของเพย์จากชาติได้เป็นอย่างดี ตอนที่สุดแคนได้เจอน้าเพย์ เขายอมรับว่าอึ้งไม่น้อยเหมือนกัน เนื่องจากอีกฝ่ายดูมีมาก และอายุน้อยกว่าที่เขาคิด ตอนแรกที่คิดว่าเป็นผู้หญิง เขาใจสั่นเมื่อเห็นหน้า แต่พอรู้ว่าเป็นผู้ชาย สุดแคนก็ยังใจสั่นอยู่ดี เขายังคิดว่าเพย์เป็นคนที่มีเสน่ห์มากคนหนึ่งสามารถทำให้คนใจสั่นได้ทั้งผู้หญิงผู้ชาย

“แล้วบ้านหลังนี้เขาอยู่คุณเดียวหรือครับ” สุดแคนถามพร้อม

กับมองไปรอบ ๆ บ้านอย่างสนใจ

“ครับ ตั้งแต่คุณพยายามฟ้าเสีย คุณเฟย์ก็อยู่คนเดียวมาตลอด แต่คุณเพื่อนน้าของคุณเฟย์ก็อยู่ท้ายหมู่บ้านครับ มาช่วยดูแลร้านให้ป่วยฯ เหมือนกัน” ลุงชาติตอบ

“แล้วคุณเฟย์ไม่ได้แต่งงานมีครอบครัวหรือครับ” สุดแสนถูก
 เพราะความอยากรู้ส่วนตัวจริง ๆ

ชาติหัวเราะเบา ๆ

“คุณเฟย์ยังโสดครับ แต่ก็มีสาว ๆ หนุ่ม ๆ ในตัวอำเภอ แวงเวียนมาขายขนมจีบป่วยฯ แต่คุณเฟย์ไม่สนใจใครเลยครับ” ชาติบอกตรง ๆ

สุดแสนไม่เปลกใจเลยที่ชาติบอกว่า “มีหนุ่มฯ มาจีบเฟย์ด้วย เพราะบุคลิกท่าทางของเฟย์น่าจะเป็นสเปคของเกย์ไม่น้อย ผลอฯ ตัวเฟย์เองก็น่าจะเป็นเกย์ด้วยเหมือนกัน สุดแสนไม่เคยรังเกียจ เพราะเขาก็มีเพื่อนที่เป็นเกย์หลายคน

“นินทาอะไรพอมอยู่หรือครับลุงชาติ” เลียงเฟย์ดังขึ้นก่อนที่เจ้าตัวจะเดินมาพร้อมถุงใส่เครื่องดื่ม

“อ้าว ไหนคุณเฟย์บอกว่าไม่ให้พอดีมกาแฟไฟ้ในครับ” ลุงชาติถาม เมื่อเห็นแก้วกาแฟอเมริกาโน่ตั้งอยู่ด้วย

“ขอคุณสุดแสนครับ ผิดคิดว่า่าน่าจะอยากรดีมกาแฟมากกว่า น้ำเปล่า” เฟย์บอก ทำให้สุดแสนอึ้งไปนิด อันที่จริงเขากายกติดกาแฟ เหมือนกัน แต่ไม่อยากกรบกวนเฟย์ เขา มันใจว่าเฟย์จะไม่เก็บเงินเขา แน่นอน เขางั้งเลือกขอดื่มน้ำเปล่า

“อ่า ขอบคุณครับ แล้วทำไม่ถึงเลือกอเมริกาโน่มาให้พอดีครับ”
สุดแสนถูกกลับ เขาชอบดื่มอเมริกาโน่เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ไม่คิดว่าเฟย์จะเลือกมาให้ตรงกับความชอบของเขานะ

เฟย์ยิ้มน้อยๆ

“ไม่ทราบเหมือนกันครับ ผิดคิดว่ามันเหมาะสมกับบุคลิกของคุณ สุดแสนดี ไม่แน่ใจว่าดีมได้รีบเล่าครับ” เฟย์ถาม

“ดีมได้ครับ ผู้ชายอเมริกาไม่ยอมแล้ว” สุดแคนตอบพร้อมกับยกแก้วกาแฟขึ้นมาดูด แล้วเขาก็คลายิ้มอย่างพอใจ เพราะรสชาติถูกปากเขามาก เพียงอย่างเดียวสุดแคนชอบกาแฟที่เขาชงหรือไม่

“ว่าแต่... มีเรื่องอะไรอย่างจะคุยกับผมหรือครับ” เพย์ถามเป็นการเป็นงานทันที

“พอดีผมอยากรมาทำความรู้จักนั่นแหละครับ หลายคนบอกผมว่าคุณเพย์ช่วยเหลือหมู่บ้านและช่วยเบิดโปงหัวหน้าอุทัยานฯ คนเก่า เลยคิดว่าจากนี้เราคงต้องประสานงานกันบ่อยๆ แน่ๆ” สุดแคนบอก

เพย์พยักหน้ารับ

“ครับ ถ้าทางคุณสุดแคนมีอะไรอยากรู้ให้ผมช่วยเหลือ ก็บอกได้เลยครับ ผมยินดีช่วย” เพย์ตอบยิ้มๆ แต่เป็นรอยยิ้มที่ไว้ตานิดๆ นั่นทำให้สุดแคนนึกอยากรู้ว่าความรู้จักกับคนคนนี้มากขึ้น ก่อนที่สุดแคนจะถามเรื่องพื้นที่ เรื่องเกี่ยวกับอุทัยานฯ ในมุมมองของเพย์ โดยมีลงชาติโดยช่วยเสริมด้วย

ระหว่างที่นั่งคุย สุดแคนยอมรับว่าเขามิอาจละสายตาไปจากใบหน้าเนียนของเพย์ได้เลย ไม่ยอมที่หล่นมาคลอเคลียข้างแก้มทำให้สุดแคนอยากรู้เอื่อมมือไปเกลี้ยให้สียิ้มๆ แต่ก็ทำได้แค่คิด

ทั้งสามคนนั่งคุยกันร่วมชั่วโมงกว่าๆ สุดแคนก็ต้องขอตัวกลับ เพราะต้องไปประชุมกับทางเจ้าหน้าที่ต่อ

สามคนเดินกลับออกจากมหาที่หน้าร้าน ชาติขอดินไปซื้อของ เหลือเพียงเพย์ที่ยืนส่งสุดแคนที่หน้าร้านคนเดียว สุดแคนสังเกตเห็นว่ามีนักท่องเที่ยวที่มองเพย์ด้วยสายตาชื่นชมหลายคน

“ขอบคุณคุณเพย์มากนะครับที่ให้ข้อมูลดีๆ และให้การต้อนรับผม” สุดแคนพูดเสียงหุ่มพร้อมรอยยิ้มละมุน จนเพย์ต้องเม้มปากเพื่อสะกดความรู้สึกเขินที่เกิดขึ้น

“ไม่เป็นไรครับ ผมคิดว่าชาวบ้านก็ยินดีต้อนรับคุณสุดแคน

เหมือนกัน” เพย์ตอบกลับ

จากที่ได้นั่งคุยกับสุดแคนมาสักกระยะ เพย์ก็พูดจะสบายใจได้ว่า คนคนนี้เป็นคนดีคนหนึ่งจริง ๆ แต่เขาก็ต้องดูในระยะยาวอีกที

“เอาไว้ ผมจะมาอุดหนุนก้าแฟบ่อย ๆ นะครับ ก้าแฟที่คุณเพย์ ชงอร่อยมากจริง ๆ” สุดแคนซึมออกมาจากใจ

เพย์ยิ้มรับอ่อน ๆ

“ขอบคุณครับ” เพย์ตอบรับ

แล้วทั้งสองคนก็ยืนเงียบมองหน้ากันเล็กน้อย จนสุดแคนต้องกระเผลเมื่อเรียกสติตัวเอง เพราะผลอัจฉริยะน้ำเพย์นานไปนิด

“ผมขอตัวกลับก่อนนะครับ เดียวจะต้องเรียกเจ้าหน้าที่ประชุมอีก” สุดแคนลาอีกครั้ง

เพย์ยกมือไหว้สุดแคนกลับไป

“อ้อ เดียวครับ” ไม่ทันที่สุดแคนจะเดินไป เพย์ก็เรียกเอาไว้ก่อน “ครับ” สุดแคนขานรับ

“ฝากรบออกเจ้าอ่อนทีนี่นะครับ ว่าให้เวลาเตรียมใจสองวัน แล้วเข้ามาหามาพมด้วย” เพย์ฝากรสุดแคนไปปะออดเด็กหนุ่ม เพราะรู้ว่าที่เด็กหนุ่มนี่ไม่กล้าเข้ามาที่ร้านเพราะหลบหน้าเขายอยู่

สุดแคนเลิกคืนนิด ๆ ก่อนจะยิ้มเข้ามา เพราะสายตาและรอยยิ้มของเพย์ที่แสดงความคาดโทษเด็กหนุ่มออกมา ทำให้สุดแคนไม่แปลกใจเลยว่าทำไมอ่อนถึงได้กลัวเพย์นัก แต่ในสายตาของสุดแคน เขากลับมองว่าเพย์น่ารัก ไม่ได้น่ากลัวเลยสักนิด พอดีคิวว่าเพย์น่ารัก สุดแคนก็ซังก์ไปนิด

“ได้ครับ ผมจะบอกให้นะครับ” สุดแคนตอบ ก่อนจะก้มหัวให้เพย์เล็กน้อยอีกครั้ง แล้วเดินแยกไปทันที

เพย์ยืนมองแผ่นหลังกว้างแล้วยิ้มน้อย ๆ

//ใจเต้นแรงแบบนี้ล่าสุดเมื่อไรกันนะ// เพย์พูดกับตัวเองเบา ๆ ก่อนจะเดินเข้าไปในร้านตัวเอง

“คนเมื่อ กี่ คร雷หรือพี่เฟย์ หล่อจัง” มาลัยรีบเดินมาตามเฟย์ทันที “หัวหน้าคุณยานฯ คนใหม่ที่มารักษาการแทนน่ะ” เฟย์ตอบ “หึม? ดูดิมากเลย มาลัยนึงกว่าจะอายุมากากกว่านี้อะอีก” มาลัย พูดตามที่คิด

“ใช่ หล่อ กว่าคุณหมอบินอีกครับ” แอ็บอก

“ไปเกี่ยวอะไรกับหมอบินล่ะ” เฟย์ถามกลับข้าๆ

หมอบินเป็นหมอออยู่ในโรงพยาบาลประจำอำเภอ จะขึ้นมาที่ สถานีอนามัยประจำหมู่บ้านทุกอาทิตย์เพื่อทำการตรวจรักษาชาวบ้าน

“ก็ถ้าคุณเมื่อ กี่ ขาเจ็บพี่เฟย์ ผุดจะเชิญรเข้าไปครับ” แอ็ตตอบกลับ เพราะทั้งแอ็ตและมาลัยรู้ว่าเฟย์เป็นเกย์ แต่ไม่ได้ปรังเกียจเลยสักนิด

“แล้วหมอบินไม่เดี๋ยวใหญ่” มาลัยแกล้งถาม เพราะทั้งสองคน ต่างรู้ว่าหมอบินสนใจจะและจีบเฟย์อยู่

“ก็เราไม่ชอบ เป็นหมอบินแต่ชอบแก้ลังคนอื่น” แอ็บบ่นเนื่องจาก เขากับหมอบินมักจะเป็นไม่เบื่อไม่เมากันมาตลอด

เฟย์ส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ

“เรายังไม่รู้เลยว่าคุณสุดแคนเข้าเป็นคนดีแค่ไหน อีกอย่าง... ทำไมถึงคิดว่าเขาจะสนใจพี่หึม?” เฟย์ถามยิ้มๆ ในหัวก็นึกถึงแต่ ใบหน้าคมเข้มของสุดแคน

“ไม่รู้เหมือนกันครับ ลงสังหารณ์ละมังครับ” แอ็ตตอบข้าๆ

เฟย์ยิ้มขำตามไปด้วย ก่อนจะไล่ให้ไปทำงานกันต่อ

...

..

“วันนี้แคนนึงก่อนลงทะเบียนครับ ขอบคุณทุกคนมาก ขอโทษด้วยที่ ประชุมเกินเวลาไปหน่อย” สุดแคนพูดกับเจ้าหน้าที่ป้ายไม้ที่เข้าประชุม บางส่วน เนื่องจากบางคนต้องไปประจำตามจุดตรวจต่างๆ เพื่อบริการ นักท่องเที่ยว อย่างวันนี้ก็มีนักท่องเที่ยวมาเช่าบ้านพักของอุทยานฯ

เพื่อพักผ่อนด้วย

“พรุ่งนีลุงชาติพາມໄປหาผັກອົງໄດ້ຕອນໄທ່ນົກວັບ” ສຸດແດນພູດຄື່ງ
ຕໍ່ຈຳຈັດຕະເວນຫຍາຍແດນທີ່ດູແລ້ວຍແດນໄທຢູ່ໃນເຂົາຕົ້ນ

“ອ່ອ ຜັກອົງໂທຣ.ມາບອົກແລ້ວຄົວບວ່າຈະເຂົາມາຫາຄຸນແດນພຽງນີ້
ເອງ ເພຣະເຂາຈະລົງໄປໆກ່ອງພອດີ” ງາຕິດອົບກລັບ

ສຸດແດນພຍັກໜ້າຮັບ ກ່ອນຈະໃຫ້ທຸກຄົນທີ່ໄມ້ໄດ້ອູ່ເວົ້າ ແກ່ຍ້າຍ
ກລັບບ້ານເພື່ອພັກຝ່ອນ

“ອາຫາຍເຢັນຄົວບ້ານໜ້າ” ອ່ອນເດີນເຂົາປິ່ນໂຕອາຫາຍເຢັນມາໃຫ້
ສຸດແດນ

ສຸດແດນພຍັກໜ້າຮັບ

“ຂອບໃຈນະ” ສຸດແດນອົບກລັບ ກ່ອນທີ່ເຂາຈະທີ່ວິປິ່ນໂຕແລະ
ເອກສາຣີໂຄງການຂອງຄົນເກົ່າກລັບໄປທີ່ບ້ານພັກ ເພື່ອອ່ານແລະເຕີຍມຳກຳ
ແຜນສານຕ່ອນໂຄງການທີ່ນ່າສັນໃຈ

ແມ່ລັງນານາພັນຖຸສູງເສີຍງ້ອງເປັນຮະຍະ ແຕ່ໄມ້ໄດ້ຮູ້ສຶກໜ້າວກຫຼຸງແຕ່
ອູ່ຢ່າງໄວ ແລະຄື່ງແນ່ວ່າບ່ວຍຍາກາສຈະດູວັງເວົ້າເງິນສັດ ແຕ່ສຸດແດນກໍໄມ້ໄດ້
ຮູ້ສຶກລັວ ກລັບຮູ້ສຶກສັບແລະສບາຍໃຈເສີຍມາກກວ່າ ເຂົາເປົ່ອຄວາມວຸ່ນວາຍ
ໃນເມືອງຫລວງເຕີມທີ່

Tru...Tru...Tru

ເສີຍໂທຣັກພົມເອົາຂອງສຸດແດນດັ່ງໜີ້ນ ທຳໃຫ້ເຂົາຍົບມາດູແລ້ວ
ກດຮັບສາຍ

“ເຂອ ວ່າໄງ” ສຸດແດນຮັບສາຍເພື່ອນສົນທຶກທີ່ໂທຣ.ເຂົ້າມາ

[ເຂັ້ມ ໂທຣ.ຕິດດ້ວຍວະ] ເສີຍເພື່ອນຂອງເຂົາເໜີ່ອນພູດກັບຄົນໜ້າງໆ

“ດ້າໂທຣ.ໄມ້ຕິດ ຖຸຈະຮັບສາຍໄດ້ມັ່ຍຸລ່າ ມີອະໄຮສິ່ງໄດ້ໂທຣ.ມາ” ສຸດ-
ແດນຄາມເພື່ອນກລັບໄປ

[ກົກນີ້ກວ່າທີ່ມີເປົ້າຢູ່ຈະໄມ້ມີສັນຍາມມີອົດືອນໄສວະ ແຕ່ຕິດຕ່ອມີ່
ໄດ້ແບບນີ້ກົບສບາຍໃຈ] ອົກຝ່າຍອົບກລັບໜ້າ

ສຸດແດນຍົກຍົມເລັກນ້ອຍ

“มันก็พอเมื่อ แต่บางจุดก็อาจจะไม่มี ว่าแต่...มึงโทร.มาเพราะ
อยากรึซักสัญญาณมือถือหรือว่าอะไรกันแน่” สุดแคนถามด้วยน้ำเสียง
ปกติ พร้อมกับเดินไปหยิบช้อนในครัวออกมา เพื่อทานอาหารเย็นที่
ต้องหน้าบ้านพัก

[ก็แค่คุยกับโทร.มาหา เป็นห่วงเพื่อนนั่น ไม่ได้หรือวะ นี่พากูกู
มาอยู่ที่ห้องไอล์มาร์ค พอดีมาดีมกันนิดหน่อย นึกถึงมึงก็เลยโทร.หา]
อีกฝ่ายตอบกลับ

“มึงจะไม่เห็ตบได้พาก่อนกันบ้างรึไงไอ้มิว” สุดแคนถามเพื่อน
ที่โทร.มาหา

[ก็พักไปเมื่อวานไปวะ พอกฯ ไม่ต้องห่วงตับพากูกู ห่วงตัวเอง
ก่อน อยู่ที่นั่นเป็นไปบ้างอะ น่ากลัวมั้ย กูว่ากูเปิดลำโพงดีกว่า ไอพากันนี้
จะได้ได้ยินด้วย] มีความด้วยความอยากรู้ พร้อมกับเปิดลำโพงมือถือ

“ก็ดี ลงบดี” สุดแคนตอบ

[เข้าทางมึงเลยลิ] เสียงทุ่มของเพื่อนที่ชื่อมาร์คดังขึ้น

“ประมาณนั้น อากาศดี เงียบสงบนิ่ม” สุดแคนบอกอีก

[มึงกล้าทิ้งพากูกูไปได้เงอะ] เสียงเพื่อนอีกคนดังขึ้น

“มึงอยู่กับพากันมันด้วยเหรอไอ้ยล นึกว่าออกล่าเหยื่อที่ไหนนะ
อีก” สุดแคนถามเพื่อนที่เจ้าชู้ที่สุดในกลุ่ม

[เคราเข้าล่าเหยื่อตอนเย็นๆ โน่น ให้ดีก่อหน] ยลตอบกลับมา
สุดแคนก็ยิ้มขำนิดๆ เขายังเพื่อนที่สนิทกันมากอยู่สามคน คือ มาร์ค
มิว และ ยล เป็นเพื่อนกันตั้งแต่สมัยเรียนมัธยม พอกเข้ามายาลัย
ก็เรียนกันคนละคณะในมหาวิทยาลัยเดียวกัน แต่ก็ยังติดต่อกันอยู่
เสมอ

[เออ แจงเข้าถามหามึงด้วยนะ พอกู้ว่ามึงไปอยู่ที่นั่นก็ตัดพ้อ
ให้ญี่ห่าว่ามึงไม่เห็นบอกบ้าง กูจะอยากรถามกลับไปว่าทำไม่ต้องบอก]
เสียงของมิวดังขึ้น

สุดแคนยกยิ่มบ้างๆ เพราะรู้ว่าเพื่อนของเขานี้ไม่ค่อยชอบ

หญิงสาวที่ซื้อแจงสักเท่าไร เนื่องจากแจงคือแฟ้มเก่าของสุดแคนที่คบกันสมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ตอนนั้นสุดแคนยอมรับว่าเขาจริงจังกับแจงมากจนนึกยกอาจจะแต่งงานด้วยถ้าเรียนจบ แต่พอแจงรู้ว่าสุดแคนเลือกจะทำงานด้านป้ายไม้แทนการสอนต่อธุรกิจของครอบครัว ก็ทำให้หญิงสาวบอกเลิกกับสุดแคนโดยให้เหตุผลว่าต้องการคนที่ดูมีอนาคตมากกว่านี้ แล้วหันไปคบกับหนุ่มนักธุรกิจที่มีหน้ามีตาในสังคมและแต่งงานหลังจากเรียนจบทันที

สุดแคนยอมรับว่าเขารู้สึกใจไม่ได้กับคนทำงานด้านป้ายไม้ไม่มีอนาคตตรงไหน เพราะทุกวันนี้เขาก็ได้รับตำแหน่งที่สูงขึ้น จากการทำงานอย่างจริงจังและตั้งใจ และนั่นก็ทำให้แจงที่เคยกับสาวมีแล้วเมื่อปีก่อน หันกลับมาหาสุดแคนอีกครั้ง แต่ตอนนี้สุดแคนมีความรู้สึกแต่เพื่อนให้หญิงสาวเท่านั้น

“ช่างเขายังไง” สุดแคนบอกอย่างไม่สนใจ ก่อนที่เพื่อนๆ ของเขายังซักถามเรื่องความเป็นอยู่ของสุดแคนไปเรื่อยๆ

[ถ้ามีอะไรให้ช่วยก็โทร.บอกได้นะมึง ไว้ว่างๆ พากุจะขึ้นไปเที่ยวหา] มีวบอกรส่งท้ายกลับมา หลังจากนั่งคุยสายกันสักพักใหญ่ๆ แล้ว

“อืม มาเมื่อไรกับอกลักษณ์” สุดแคนตอบกลับ ก่อนที่เพื่อนๆ จะลา กันอีกครั้ง แล้ววางสายไป

สุดแคนยืนnidๆ ที่เพื่อนๆ เป็นห่วงเขาแบบนี้

สุดแคนนั่งท่านข้าวเย็นคนเดียว เมื่อท่านเสร็จก็เก็บล้างเรียบร้อย

ตอนนี้พ้าเริ่มมีดลงแล้ว ในส่วนของบ้านพักเจ้าหน้าที่ยังไม่ไฟฟ้าใช้ตลอดทั้งคืน แต่ในส่วนของบ้านพักนักท่องเที่ยว จะปล่อยไฟให้ใช้ถึงสองทุ่มครึ่งเท่านั้น

สุดแคนอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมานั่งทำงานในส่วนของ

ตัวเองต่อทันที

ผ่านไปสามวัน

สุดเด่นไม่ได้มาที่หมู่บ้านอีต่องเลยตั้งแต่ที่มาแนะนำตัวกับเพย์ ถึงแม้ว่าจะทางจะห่างกันแค่แปดกิโลเมตรเท่านั้น เพราะเขายังต้องจัดการเรื่องค้างคานที่หัวหน้าคนเก่าทำทิ้งไว้ เขายังคงปรับโครงสร้างระบบภายในอย่างใหม่ทั้งหมด ซึ่งได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่คนอื่น ๆ เป็นอย่างดี

ตอนแรกหลาย ๆ คนก็งงงวยกับระบบใหม่ที่ทางสุดเด่นเสนอ แต่พอได้นั่งคุยกันจริงจัง ทุกคนก็ยอมรับทดลองกันได้

“เออ เดียวไปกินข้าวกลางวันด้วย... จะไปหาพี่เฟย์เหมือนกัน ขืนหลบหน้าหลายวันพี่เฟย์ McGrath กากว่าเดิมแน่ ๆ” เสียงของอ่อนที่คุยกายอยู่หน้าอาคารอุทยานฯดังขึ้น ทำให้สุดเด่นที่กำลังเดินออกมากลับไปอีกครั้ง

“เออ ๆ แค่นี้แหละ เดียวขึ้นไป” อ่อนพูดส่งท้ายก่อนจะวางสายไป

“จะไปที่หมู่บ้านหรืออ่อน” สุดเด่นทักขึ้นเมื่อเห็นว่าอ่อนวางสายไปแล้ว

“อ่อนสะตุ้งเล็กน้อยเมื่อเห็นสุดเด่นก่อนจะพยักหน้ารับ

“ครับ พอดีน้องชายผมชวนไปกินข้าวกลางวันด้วยกัน น้องผมทำงานอยู่ที่ร้านพี่เฟย์อะครับ แล้วก็... ผมว่าจะเข้าไปหาพี่เฟย์ด้วย” อ่อนพูดอ้อมแอบในตอนท้าย

“อืม งั้นไปกับฉันละกัน กำลังอยากดื่มกาแฟที่ร้านคุณเฟย์พอดี” สุดเด่นบอก

ตอนนี้สุดเด่นเริ่มสนใจกับเจ้าหน้าที่ป้าไม้หลาຍ ๆ คนเหล่านี้ เหมือนกัน โดยเฉพาะอ่อนกับลงชาติ จึงพูดคุยแบบเป็นกันเอง

“อ้อ ได้ครับ ผมจะได้มีต้องแวร์มอไชค์ไป” อ่อนพูดอย่างดีใจ

“นี่ก็จะพักเที่ยงละ ไปเล่นละกัน นายจะได้มีเวลาพักด้วย”
สุดเด่นบอก ก่อนที่หั้งสองจะพา กันเดินไปที่ร้านของสุดเด่น

ตอนแรกอ่อนอาสาจะขับให้ แต่สุดเด่นขอขับเอง ระหว่างที่ขับรถไปสุดเด่นก็อยอมมองเส้นทางสัญจรไปด้วยก้ามีตรงไหนต้องปรับปรุง แก้ไข เขายังได้ประสานงานให้คนเข้ามาแก้ไขปรับปรุง

“หัวหน้ามาด้วยแบบนี้ก็ได้เหมือนกันครับ เพื่อพี่เฟย์จะเกรงใจไม่กล้าบ่นผมเบื้อง” อ่อนพูดขึ้น

สุดเด่นหัวเราะในลำคอเบาๆ

“กลัวคุณเฟย์ขนาดนั้นเลยเหรอ” สุดเด่นถามกลับ

“กลัวมากกว่าฟ่อแม่พอมอีกครับ คือ พี่เฟย์ไม่ได้ใจร้ายอะไรมะครับ แค่... ไม่รู้จะบอกยังไงดี” อ่อนพูดขึ้น เพราะไม่อยากให้สุดเด่นคิดว่าเฟย์เป็นคนใจร้าย

“ฉันพожะเข้าใจ นายเคารพคุณเฟย์มากก็เลยไม่อยากทำอะไรให้เขาบ่นหรือว่าเขาได้ใช้มัย” สุดเด่นพูด เพราะเข้าใจว่าได้ด้วย

“ครับ ประมาณนั้นอะครับ พ่อแม่พอมยังเกรงใจพี่เฟย์เลย พี่เฟย์ช่วยครอบครัวผมไว้หลายเรื่องเลยครับ ถ้าไม่มีพี่เฟย์ ป่านนี้ผมคงไปทำงานอยู่ในเมืองหรือไม่ก็ในกรุงเทพฯแล้วนะครับ” อ่อนเล่าอุกมา

“แล้วไม่เดี๋ยวเราไปทำงานในเมืองนะ” สุดเด่นถามกลับ

“มันก็คงดีมั้งครับ แต่พ่อแม่พอมากาแล้ว ร่างกายก็ไม่ค่อยแข็งแรง ผมไม่อยากทิ้งให้แอ้มันดูแพ้พ่อแม่คนเดียว พี่เฟย์เลยให้ผมสมัครเข้ามาทำงานที่อุทัยานนี่แหละครับ ผมเองก็เป็นพากที่ไม่ชอบไปอยู่ที่ไหนไกลบ้านเหมือนกัน” อ่อนพูดยิ้ม ๆ

สุดเด่นพยักหน้ารับ

“ผมกับแอี้เรียนจบแค่ ม.หกเท่านั้นแหล่ะครับ ตอนแรกพี่เฟย์จะส่งให้แอ้มันเรียนต่อด้วยซ้ำแต่แอ้มันอยากเรียนแค่นั้น แต่เห็นมันบอกว่าพี่เฟย์จะให้มันเรียนแบบทางไกล ผมก็ไม่รู้ว่ามันเรียนยังไง” อ่อนพูด เพราะไม่ค่อยรู้เรื่องเรียนสักเท่าไหรัก

สุดแคนพยักหน้ารับช้าๆ เพราะเข้าใจทุกอย่าง พลางนึกพอใจ
ที่รู้ว่าเฟย์เป็นคนดีขนาดไหน

ไม่นานนักก็ถึงหมู่บ้านอีต่อง สุดแคนไปจอดรถที่ลานจอด
เหมือนเคย เขากับอ่อนเดินไปที่ร้านของเฟย์ทันที มีนักท่องเที่ยวบ้าง
บ่อยราย เพราะเป็นช่วงวันธรรมชาติ ไม่ใช่วันหยุดยาว

“ผมขอเรียกความกล้าแบบครับ” อ่อนพูดขึ้น เมื่อเดินมาถึง
หน้าร้านของเฟย์ เขายืนหายใจเข้าออกลึกๆ อยู่อย่างนั้นสองสามครั้ง
จนสุดแคนนิ่งขา

“พร้อมแล้วครับ” อ่อนพูดขึ้น ก่อนจะเดินนำสุดแคนเข้าไปด้าน
ใน

“โอ๊ะ มาแล้ว พี่เฟย์ พี่เฟย์ พี่อ่อนมาแล้ว” แอ้อ้ออยู่หน้า
เคาน์เตอร์ส่งเสียงเรียกเจ้าของร้าน ที่ตอนนี้อยู่ด้านในห้องทำงาน
เฟย์ที่ได้ยินก็เดินใส่ผ้ากันเปื้อนออกมานะ

“มาแล้วหรือไ้อีແສບ” เฟย์พูดขึ้น ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นว่าอ่อน
ไม่ได้มาคนเดียว

สุดแคนส่งยิ่มให้เฟย์ ทำให้เฟย์ใจเต้นแรง แต่ก็เก็บอาการไว

“พี่เฟย์ ผมไม่ได้ตั้งใจ” อ่อนรีบคลาไปหาเฟย์ทันที
เฟย์หรือตารางเลิกน้อย ก่อนจะมองอ่อนกับสุดแคนสับไปมา

“พากุณสุดแคนมาด้วย เพราะคิดว่าพี่จะได้ไม่ด่าแกใช่มั้ย” เฟย์
พูดดัก ทำเอาสุดแคนหัวเราะเบาๆ ในลำคอ เพราะเฟย์เดาถูกทุกอย่าง

“เปล่านะพี่ พอดีหัวหน้าเขาอยากมากินกาแฟต่างหาก” อ่อน
รีบบอกทันที

“ผมได้ยินอ่อนเขายุยกโทรศัพท์นั่นรับ ว่าจะมากินข้าวกลางวัน
ที่นี่ ก็เลยมาด้วย” สุดแคนบอก

พอได้มาเห็นหน้าของเฟย์ในวันนี้ สุดแคนรู้สึกเหมือนตัวเองได้
มีลพัลงงานที่ดีหายไปในช่วงสามวันที่ผ่านมาให้กลับคืนมาอีกครั้ง

“อืม งั้นไปกินข้าวให้อิ่มก่อน แล้วค่อยมานั่งพิงพี่สวัด” เฟย์พูด

ขึ้น ทำให้อ่อนยิ่มแห้ง ๆ ออกมา

“แอ๊ไปกินข้าวก่อนไป เดี่ยวค่อยลับกับมาลัยอีกที” เพย์หันไป พุดกับแข็งที่ยืนข้างพี่ชายตัวเองอยู่

“ครับ” แอ๊ตอบรับ ก่อนจะถอดผ้ากันเปื้อน แล้วพาพี่ชายเดิน ออกไปนองกร้าน

“นั่งก่อนสิครับ” เพย์เชิญสุดแคนให้นั่งตรงหน้าเคาน์เตอร์ ชาย หนุ่มก้มนั่งลงทันที

“คุณสุดแคนทานเข้าอกกลางวันวิจังครับ” เพย์ถาม เพราะเห็นว่า เพิงจะเที่ยง

“ยังครับ กะว่าจะหา กินร้านไหนนี่เหมือนกัน” สุดแคนตอบตาม ที่คิดไว้

เพย์เม้มปากเล็กน้อยเหมือนกำลังซึ่งใจบางอย่าง

“จัง ไปกินด้วยกันมั้ยครับ ผมเองก็ยังไม่ได้กินเลย” เพย์พูดชวน สุดแคนยิ่มรับเล็กน้อย

“ดีเลยครับ ผมจะได้ให้คุณเพย์แนะนำร้านอร่อย ๆ แล้วถ้าคุณ เพย์ไปกินข้าวกับผม จะมีคนดูร้านหรือเปล่าครับ” สุดแคนตามอย่าง เกรงใจ

“มีมาลัยกับน้ำเพื่องอยู่นะครับ วันนี้ลูกค้าไม่เยอะเท่าไร” เพย์ ตอบกลับ สุดแคนก็ยิ่มรับ พอดีกับที่เพื่องเดินออกมากจากห้องด้านหลัง

“น้ำเพื่องมาพอดีเลย น้ำเพื่องนี่คุณสุดแคน มารักษาการแทน นายอดิเรกของครับ คุณสุดแคนครับ นี่น้ำผมเอง ชื่อน้ำเพื่อง” เพย์ แนะนำให้ทั้งสองคนรู้จักกัน

สุดแคนยกมือไหว้เพื่องทันที เพื่องก็รับไหว้ด้วยรอยยิ้ม

“สวัสดีครับ” สุดแคนพูดทักทาย

“สวัสดีค่ะ ได้ยินชื่อจากเจ้ามาลัยมาสองสามวันละ ได้เจอตัว จริงสักที หล่อเหมือนที่มาลัยบอกจริง ๆ ด้วยนะครับ” น้ำเพื่องพูดยิ้ม ๆ

เพย์ส่ายหน้าไปมาอย่างอ่อนใจ

“ขอบคุณครับ” สุดเดนตอบรับ เขาไม่ได้รู้สึกอึดอัดอะไรกับคำพูดหยอกของเพื่อง เพราะอึกฝ่ายໃห้ความมรู้สึกเหมือนญาติผู้ใหญ่คุณหนึ่ง

“น้าเพื่อง เดี่ยวผมจะพาคุณสุดแคนไปกินข้าว ยังไงฝากรับสักพักนะครับ ผมให้แล้วไปกินข้าวกับกบอ่อน น่าจะกลับมาพอๆ กับผม”
เพย์พุดกับน้าสาวตనเอง

“ได้ลี ซื้อข้าวมาฝากน้ำกับมาลัยด้วยเลยก็ได้ จะได้มีเมตองออกไป” เพื่องตอบ

ເຝັ້ນພັກຫ້າຮັບ ກ່ອນຈະດອດຝັກນີ້ເປື້ອນອອກ ແລ້ວຫຍິບຮະເປົາ
ຜ້າສະພາຍຂ້າງແບບໜາວເຂມາສະພາຍພຣົມກັບເດີນອອນມາຈາກ
ເຄີນຕົອງ

“ไปกินข้าวกลางวันก่อนนะครับ แล้วค่อยกลับมากินกาแฟ” เพย์ตัดสินใจให้สุดแคนเดนเสริฐสรรพ ซึ่งสุดแคนเดนก็พยักหน้ารับอย่างเต็มใจ ก่อนที่หั่งสองคนจะเดินออกจากร้านด้วยกัน

“จริงๆ ร้านอาหารที่นี่ก็อร่อยทุกร้านละครับ แต่ที่ถูกปากผม
ที่สุดก็เป็นร้านป้าภา” เพย์พูดขึ้น ขณะพาสุดแคนดินไปที่ร้านข้าว
ร้านประจําของตนเอง

“ผมไม่รู้ว่าจะถูกปากคุณสุดแสนรีเปล่านะครับ” เฟย์บอกอีก

“ระหว่างครัว” ศูดเดนพูดขึ้นเมื่อมีสุนัขวิ่งไล่เล่นกันผ่าตrongมาที่บ้าน

ด้วยความที่กลัวว่าเฟย์จะเขตก่อการกีบน้ำ เนื่องจากทางเดินไม่ได้กวางมากนัก สุดแต่แลยใช้มือแกร่งคิ้วอาของเฟย์แล้วร้องเข้ามาหาตัวเอง

ເພີ່ມສະດັກເລືອກນ້ອຍ ໃບໜ້າຮ້ອນຈໍາເນື່ອງວ່າດົກອູ້ໃນອ້ອມແຂນ
ແກຣິງຂອງສຸດແດນ

“ເອົ້ວ ຂອບຄຸນຄວັບ” ເພີ່ພູດຂຶ້ນ ກ່ອນຈະຄ່ອຍ ພະຍັບຕົວອອກທ່າງສຸດແດນ ຜົ່ງສຸດແດນກີຈຳຕ້ອງປລ່ອຍເວວະງາງຂອງເພີ່ຍໍອຢ່າງນຶກເສີຍໄດຍ

เพราะกลิ่นหอมของกาแฟและกลิ่นขนมอ่อนๆ ที่ติดตัวของเฟย์มานั้นทำให้สุดแสนอยากจะสูดدمอีกสักครั้ง

“ไม่เป็นไรครับ” สุดแสนชอบกลับไป ตอนนี้ใจของเขาก็เต้นแรงขึ้นมาอย่างน่าตกใจ เพราะสุดแสนไม่เคยรู้สึกแบบนี้กับผู้ชายคนไหนสมัยเรียนเขามีเกย์น่ารักๆ มาชอบมาสนใจ แต่เขาก็ไม่ได้มีความรู้สึกแบบนี้กับใครมากก่อนเลยจริงๆ

“ถ้าตกลงไปล่ะแย่เลย” สุดแสนชวนคุยเพื่อ globalization ความคิดความรู้สึกของตัวเอง

“คงน่าอย่างมากแน่นะ ละครับ” เฟย์พูดพร้อมกับจับปออยผอมที่หล่นมาเคลียร์แก้มขึ้นไปทัดหูเอาไว้ เพราะวันนี้เฟย์มัดผมแบบหางม้าลงๆ

“งั้นเราเดินไปกันต่อเลยละกันครับ” สุดแสนพูดขึ้น แล้วให้เฟย์เดินนำไปยังร้านข้าวที่เฟย์การันตีความอร่อยเอาไว้

ตอนที่ 03

“อ้าว หนูเฟย์นั่งก่อนลูก กินอะไรดีวันนี้”

เตียงทากทายของเจ้าของร้านดังขึ้นทันที เมื่อเห็นเฟย์เดินเข้ามาในร้าน

“ป้าภาครับ วันนี้ผมพากลูกค้าใหม่มาซิมฝีมือป้าครับ” เฟย์

ทากทายเจ้าของร้านอย่างเป็นกันเอง

“อ่า ใครหรือ” ป้าภาตาม

เฟย์แนะนำให้สุดแคนได้รู้จักกับป้าภา เจ้าของร้านอาหารตามสั่ง สุดแคนก็ยกมือไหว้อย่างบันท้อม

“หน้าตาดีจังเลยพ่อคุณ แต่หน้าตาดีอย่างเดียวไม่ได้นะคะ ต้องเป็นคนดีด้วยนะ” ป้าภาแซว เพราะทุกคนต่างรู้นิสัยของหัวหน้า อุทยานฯคนเก่ากันเป็นอย่างดี

“ผมไม่รับปาก แต่ขอแสดงให้เห็นลงทะเบียนนะครับ” สุดแคนตอบกลับ ทำให้ป้าภาอิมอ่าย่างพอใจ

“ท่านอะไรกันดีคะ” ป้าภาตามขึ้น

เฟย์ทันไปหาสุดแคนทันที

“แพ้อะไรไหมครับ” เฟย์ถามขึ้นมาก่อน

สุดแคนส่ายหน้าไปมาทันที

“อาหารทะเลที่นี่สดน่าครับ ผู้รับรองได้” เพย์พูดแนะนำ

สุดแคนทำหนังงเล็กน้อย

“มีอาหารทะเลเดียวหรือครับ” สุดแคนถามกลับ เพราะเขากิด
ว่าหมู่บ้านในหุบเขาจะหา กินของทะเลยากเสียอีก

เพย์ยกยิ้มนิด ๆ

“ที่นี่ใกล้กับทะเลม่าครับ ถ้าคุณสุดแคนขึ้นไปบนเนินช้างศึก
ในวันที่อากาศปลอดโปร่ง จะมองเห็นทะเลทั่งฟ้าด้วยนะครับ
ชาวบ้านจะรับของทะเลจากประเทศม่าครับ มันถึงได้สด” เพย์อธิบาย
ให้ฟัง

สุดแคนพยักหน้ารับยิ่ม ๆ

“ไว้โอกาส ผมคงต้องขึ้นไปบนเนินช้างศึกบ้างแล้วละครับ
ไหน ๆ คุณเพย์แนะนำอาหารทะเลแล้ว ผมขอผัดกะเพราทะเลให้ขาด
แล้วกันครับ” สุดแคนหันไปสั่งกับป้าภา

“ของหนูเพย์เอาเหมือนคุณสุดแคนเลยมั้ยลูก หรือว่าวันนี้จะ
เปลี่ยน” ป้าภาตามยิ่ม ๆ เพราะปกติแล้วเพย์ก็ชอบสั่งผัดกะเพราทะเล
เหมือนกัน

“ได้ครับ” เพย์ตอบกลับ ป้าภา ก็ลงมือทำอาหารที่ทั้งสองคนสั่ง
ทันที

“ปกติชอบดื่มกาแฟสดหรือกาแฟโบราณครับ” เพย์ถามขึ้นเมื่อ
นึกได้

“ทานได้ทั้งสองแบบครับ แต่ส่วนใหญ่จะทานกาแฟสดมากกว่า”
สุดแคนตอบตรง ๆ เพย์ก็ยิ้มอ่อน ๆ

“จัน ทานข้าวเสร็จ ผมพาไปลองกาแฟโบราณร้านดังของที่นี่
ดีมั้ยครับ เปื่อยเป็นทางเลือกให้คุณสุดแคนด้วย” เพย์พูดซักช่วง

สุดแคนมองหน้าเพย์อย่างปลกใจ

“ทำไมถึงจะให้ผมทานกาแฟร้านอื่นล่ะครับ ความจริงคุณน่าจะ

แนะนำร้านตัวเองมากกว่าไม่ใช่เหรอ” สุดแדןถามด้วยความอยากรู้ เพย์หัวเราะในลำคอเบาๆ

รอยยิ้มและดวงตาของเฟย์นั้น ทำให้สุดแדןไม่สามารถละสายตาได้เลยจริงๆ เพย์เป็นผู้ชายที่มีท่วงท่าสวยงาม การวางตัวของเฟย์ก็ดึงดูดคนรอบข้างได้เป็นอย่างดี

“ที่นี่เราไม่แข่งขันกันหรือครับ อยากให้หลายๆ คนได้ลองชิมทุกร้าน รสนิยมคนเราไม่เหมือนกัน บางคนอาจจะชอบกว่าร้านผม อร่อย อีกร้านไม่อร่อย แต่อีกคนอาจจะชอบกว่าอีกร้านอร่อย ร้านผมไม่อร่อยก็ได้ ทุกร้านก็มีเอกลักษณ์ของตัวเอง เราเน้นเรื่องการบริการมากกว่า” เพย์ตอบกลับ

“อืม จังนั้นผมไปลองสักหน่อยก็ได้ครับ” สุดแדןตอบรับ เข้าคิดว่าถ้าเป็นเพย์แนะนำ มันต้องดีมากแน่ๆ

“อืม จริงๆ แล้วคุณเฟย์เรียกผมว่าคุณแדןเฉยๆ ก็ได้นะครับ ไม่ต้องเรียกชื่อจริงเต็มๆ ก็ได้ หรือจะเรียกพี่เด่นก็ได้ครับ ผมไม่ถือ” สุดแדןบอๆ เพราะรู้ว่าตนเองอายุมากกว่าเฟย์ อีกอย่าง...เขายากจะสนใจสนใจกับอีกฝ่ายด้วย

เฟย์ยกยิ้มนิดๆ

“ผมเรียกว่าคุณแדןก็ได้ครับ ส่วนที่ให้เรียกพื่นนั้น ผมขอพิจารณาถ่อนนะครับ ว่าคุณแדןทำตัวให้ผมรู้สึกอยากรสนิทด้วยรึเปล่า” เฟย์พูดตรงๆ ทำให้สุดแדןหัวเราะขำออมมาเบาๆ เข้าไม่ได้เคืองกับคำพูดของเฟย์เลย เขากลับรู้สึกว่ามันน่ารักเลียด้วยซ้ำ

“จังนั้นจะทำตัวดีๆ นะครับ เพื่อคุณเฟย์อย่างจะสนใจด้วย” สุดแדןแก้กลั้งพูดแซว

“ถ้าวันไหนผมเรียกคุณว่าพี่ คุณก็ต้องเรียกชื่อผมเฉยๆ ไม่ต้องมีคุณนะครับ” เพย์บอก

สุดแדןพยักหน้ารับ พอดีกับที่ป้าภายกจากานข้าวทั้งสองงานมาเลิร์ฟให้

“ทานให้อร่อยนะครับ ชอบแบบไหนดีซมได้ค่ะ” ป้าภาพุดยิ้มฯ
สุดเด่นกล่าวขอขอบคุณ ก่อนจะเริ่มลงมือทำอาหารไปพร้อมกับ
เฟย์

“อืม ของสดดีจริง ๆ ด้วยครับ” สุดเด่นพูดขึ้น เมื่อท่านปลาหมึก
ชิ้นใหญ่เข้าไป

เฟย์ยิ้มรับนิดฯ

“ปึกมีนะครับ นักท่องเที่ยวชอบมาสั่งปูนึ่งกัน” เฟย์แนะนำอีก
สุดเด่นก็พยายามหัวรับ

“ได้ต้องหาโอกาสманั่งท่านบ้างแล้วละครับ” สุดเด่นตอบกลับ
ก่อนที่ทั้งสองคนจะนั่งท่านไปเรื่อยๆ

“ป้า เอาผัดเผ็ดหมูป่าถุงหนึ่ง” เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้น ทำให้เฟย์
กับสุดเด่นหันไปมอง

เฟย์มองอีกฝ่ายด้วยสายตาสนใจฯ พ้ออีกฝ่ายหันมาเห็นเฟย์ก็
ชะงักไปนิด แล้วก็หลบสายตาเฟย์ทันที สุดเด่นที่เป็นคนช่างสังเกตก็
รับรู้ได้ถึงความพิดปอกติระหง่านว่าเฟย์กับชายหนุ่มอีกคน

“วันนี้ไม่ได้ลังไปทำงานรึไง” เฟย์ถามขึ้นมา

อีกฝ่ายหันมามองเฟย์แบบไม่พอใจนัก

“ยุ่งอะไรด้วยยะ เป็นพ่อภูริใช่” อีกฝ่ายเสียงกลับ แต่เป็นการ
เตือนที่เหมือนจะพิมพ์กำกับด้วยเงามากกว่า

“ไอ้ร้อน หนูเฟย์เข้าก็ทักทายตามปกติ ทำไม่พูดจาแบบนั้นกับ
เขา อะ!?” ป้าภาต้าน尼 สายหนุ่มที่ชื่อร้อนนี้ดีขึ้นเล็กน้อย

“ก้มันเรื่องของผมนี่ป้า” ร้อนพูดกับป้าภา

สุดเด่นหันมามองหน้าเฟย์ก็เห็นว่าเฟย์มีสีหนานิ่งฯ ไม่ได้มี
ท่าทีหุ่นหึงด้วยไร

“อืม เรื่องของนาย แต่อย่าทำเรื่องของนายให้เป็นเรื่องของ
ชาวบ้านละกัน” เฟย์เตือนเสียงนิ่ง

ร้อนเงียบไปทันที

สุดแคนไม่ได้พูดอะไร เพราะเขายังไม่รู้ว่าใครเป็นยังไง จึงนั่งคุยกับสถานการณ์ไปเรียบๆ

“ผู้ใหญ่บ้านก็ไม่ใช่ มาอยู่กะไรด้วย” รองตามกลับ

“อย่าให้ฉันต้องเป็นผู้ใหญ่บ้านเลย นายจะอยู่ไม่ได้เลี้ยงเปล่าๆ”
เฟย์พูดด้วยท่าทีนิ่งๆ แล้วนั่งกินข้าวแบบเหมือนเป็นเรื่องพูดคุยกปกติ
แต่สุดแคนรู้ว่ามันคือคำๆ

รองเงียบไปพักที่ไม่ตอบโต้อะไรอีก

“เดียวมาເຂານປ່າ ໄປສື່ອຍ່າງອື່ນກ່ອນ” พูดจบอนึកเดินไปทันที

ส่วนหนึ่งทุกคนรู้ว่ารอบไม่ถูกล้าเฉียงหรือทะเลกับเฟย์มากนัก
เพราะชาวบ้านที่นั่งอยู่ในร้านต่างเข้าข้างเฟย์กันทั้งนั้น

พร้อมเดินไปแล้ว สุดแคนก็ยกยิ้มขึ้นมา

“ยิ้มกะไรเหรอครับ” เฟย์ถามสุดแคน เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายยกยิ้ม²
คุณเฟย์ยุ่งมอนนี่ใช่มั้ยครับ” สุดแคนถามตรงๆ

เฟย์หัวเราะเบาๆ ออกรมา

“ก็ประมาณนั้นครับ แต่มันเกี่ยวอะไรกับที่คุณยิ้มจังเหรอครับ”
เฟย์ถามกลับอย่างสงสัย

“ก...หมอนั่นอาจจะกลัวที่คุณจะ... แต่ผมกลับมองว่า娘รักนะครับ”
สุดแคนผลอพูดความคิดตัวเองออกมานะ ทำให้เฟย์ชะงักไปบันิด ใบหน้า
ร้อนผ่าวขึ้นมาทันที สุดแคนเองก็รู้ด้วยว่าผลอพูดความรู้สึกออกไป

“ขอโทษนะครับ ถ้าคำพูดของผมทำให้คุณอึดอัดใจ” สุดแคน
บอก เพราะเขากับเฟย์ยังไม่ได้สนใจสนมกันมากนัก

“ไม่เป็นไรครับ ผมไม่ได้อึดอัดอะไร แค่คิดว่าผมต้องไปหาดซึ่งใหม่
แล้วจะครับ เดียวไม่มีใครกลัว” เฟย์พูดแล้วหัวเราะเบาๆ ก่อนจะเบน
สายตามองจานข้าวและนั่งทานต่อ เพื่อกลับเกลื่อนความรู้สึกเก้อเช่น
ข่องตัวเอง

สุดแคนมองพวงแก้มที่แดงระเรื่อ กับใบหน้าที่แดงก่ำของเฟย์ก็พอ

เดาได้ว่าอีกฝ่ายคงเขินมากกว่าอีกด้ดใจ สุดแคนก์ไม่พูดอะไรออกมา อีก ทั้งสองคนนั่งทานอาหารจนหมด สุดแคนขออาสาเป็นคนจ่ายเงิน เพย์จังขอเป็นฝ่ายเลี้ยงกาแฟสุดแคนคืน

เฟร์สั่งข้าวไปให้เพื่องกับมาลัย โดยเดินไปส่งให้ก่อน แล้วถึงพา สุดแคนไปปังร้านกาแฟที่มีชื่อว่า ช้างแก่คลาสสิคโรม เป็นร้านกาแฟ ครบครัน และเป็นบ้านไม้ที่คงความลังในแบบโบราณเอาไว้ มีตัวกับ เก้าอี้ไม้ให้นั่งท่องเที่ยว มีของใช้เก่าๆ วางประดับอยู่

“อ้าว หนูเฟร์ พากิรรมาน่าล่ะสู๊” หญิงวัยประมาณหกสิบทักษาย ด้วยรอยยิ้ม ทำให้สุดแคนรู้สึกได้ถึงความรักของทุกคนที่มีต่อเฟร์

“พากันหน้าอุทยานฯ คนใหม่มาลองกาแฟฝรั่งป้าปลาฯ นะครับ”
เฟร์ตอบยิ้ม ๆ

“หัวหน้าคนใหม่เหรอ นั่งก่อนสิค่ะคุณ อยากเดี๋มอะไรคะ เดี๋ยว ป้าชงอโตรเดอร์ลูกค้าเสร็จจะซหงให้ค่ะ” ป้าปลาตาม

“ขอกาแฟเย็นละกันครับ” สุดแคนตอบกลับ เมื่อเฟร์มาันั่งที่เตียง เล็กมุมหนึ่งของร้าน

“ได้ค่ะ ของหนูเฟร์โดยเลี้ยงใช้มัยลูก” ป้าปลาตาม เฟร์ก็ตอบรับ กลับไป

“ที่ร้านนี้มีอาหารด้วยนะครับ ไข่กระทะอร่อยมาก” เฟร์พูดบอก สุดแคน

“ແໜນ ມັນກີ່ແດສີ່ຫອສີ່ຫົ້ວີ່ເອງໜູ້ເຝີ່ ຈະປໍາຈະລອຍແລ້ວ ເນື່ຍ” ป้าปลาที่ได้ยินก็แซวออกมา เฟร์ก็หัวเราะเข้าเล็กน้อย

“ว่าแต่...ລູນນິດໄປໜ່າຍຸ່ນ” เฟร์ตามหาสามีของป้าปลา

“ລ້າງຈານອູ່ໜ່າຍຸ່ນນຳນະໜັກ” ป้าปลาตอบกลับ

“ຄຸນແດນນິ່ງຮອບແບບໜຶ່ງນະຄົມ” เฟร์พูดขึ้น ก่อนจะลุกไปหา ป้าปลาที่ซงกาแฟให้ลูกค้าคนอื่นอยู่

เฟร์ไปเดินช่วยเสิร์ฟให้ เพราะร้านนี้ดูแลกันแค่สองคนสามี ภรรยา แล้วเฟร์เองไม่ได้จะช่วยเพื่อเอาหน้าให้สุดแคนเห็น แต่เฟร์

ช่วยเป็นเรื่องปกติอยู่แล้ว

สุดแคนมองท่าทีท่าทางของเฟย์ด้วยสายตาชื่นชม เขามองอook ว่าเฟย์ไม่ได้เสแสร้งอะไรเลย นั่นทำให้เขารู้สึกประทับใจ จนป้าปลาชง กาแฟกับไอโอลีย়งของเฟย์มาให้ ก็มานั่งเล่นคุยกันด้วย พอมีลูกค้าก็กลับไปชงใหม่

“คุณเฟย์สนใจทักษะ “ คนเลียนนะครับ ” สุดแคนพูด

“หมู่บ้านเล็ก ๆ แค่เนื้อรักสนใจสมกันหมัดละครับ อาจจะมีบ้าง ที่เขามาอ่อยากสนใจทักษะ” เฟย์พูดยิ่ง ๆ

“ถ้าให้ผมเดา คนที่ไม่อ่อยากสนใจ คือคนที่น่าจะเสียผลประโยชน์ บางอย่างรีเปล่าครับ ” สุดแคนคาดเดาและพูดถูกตามตรง ๆ

เฟย์ยกยิ่งอ่อน ๆ

“รู้สึกว่าคุณจะเป็นคนที่ม่องสถานการณ์ออกนะครับ ” เฟย์ชูมือย่างนิ่งๆ สำคัญ สำคัญมาก สำคัญรับ

ทั้งสองนั่งคุยเรื่องชุมชนเรื่องคนในหมู่บ้านไปเรื่อย ๆ เฟย์ก็ชวน สุดแคนกลับไปที่ร้านตนเอง

เฟย์จ่ายเงินค่ากาแฟเรียบร้อยก็เดินกลับไปที่ร้าน โดยมีสุดแคน ตามกลับไปด้วย เมื่อไปถึงก็เจอกับอ่อนนั่งรออยู่ก่อนแล้ว

เมื่อเห็นเฟย์ อ่อนก็รินยิ้ม เอาใจทันที

“เดี๋ยวผมขอตัวอ่อนสักครู่ได้มั้ยครับ คุณแคนรีบกลับรีเปล่า ”
เฟย์ถามสุดแคน

อ่อนถึงกับกลืนน้ำลายลงคอ

“ไม่รีบครับ ตามสบาย ” สุดแคนตอบกลับพลงนิ่งขำเมื่อเห็น ศีหันมาของอ่อน

“อยากดีมอะไรสั่งได้เลยนะครับ ยกเว้นกาแฟ คุณแคนดีมจาก ร้านป้าปลามาแล้ว ถ้าดีมอีก คืนนี้คงไม่ได้นอน ” เฟย์พูดด้วยน้ำเสียง ปกติและรอยยิ่มอ่อน ๆ แต่สุดแคนกลับรู้สึกว่าเป็นการบังคับกล้าย ซึ่งสุดแคนก็รู้สึกเต็มใจจะทำตาม

“ครัวพม” สุดแคนตตอบกลับเสียงนุ่ม ทำให้เฟย์รู้สึกคันยูบยิบที่แก้มอย่างบอกไม่ถูก จึงหันไปหาอ่อนเพื่อดึงสติตัวเองกลับมา

“อ่อน ไปคุยกับพี่ข้างนอกหน่อยลิ” เฟย์พูดชิ้น ก่อนจะเดินนำอ่อนออกไปตรงที่นั่งด้านนอก

“น่าสงสาร” แอ๊แกลงพูดแซวพี่ชายตัวเอง

อ่อนทำท่าอยากจะตีหัวน้องชาย แต่สุดท้ายก็ต้องรีบเดินออกไปหาเฟย์ทันที

“อ่อนเข้าใจเดนตำหนินักมั้ย” สุดแคนหันมาถามแอ็กบมากลั้ยที่อยู่หลังเคาน์เตอร์

“อ้อ ไม่ต้องห่วงหรอกครับ พี่เฟย์เขาไม่ได้โกรธอะไรขนาดนั้น แต่พี่อ่อนมันทำท่าเหมือนกลัวๆ เพราะมันไม่อยากทำอะไรให้พี่เฟย์ผิดหวังก็เท่านั้นเอง” แอ๊พูดยิ้มๆ

สุดแคนหันไปมองเฟย์กับอ่อนที่ยืนคุยกันอยู่ด้านนอกผ่านกระจกของร้าน เข้าไม่ได้ยินที่ทั้งสองคนคุยกัน แต่พอจะมองออกกว่าเฟย์ไม่ได้กระซิบโขกหาก แต่เหมือนคนที่พูดคุยกันตามปกติมากกว่า “แล้วคุณสุดแคนจะรับน้ำอะไรมั้ยครับ” แอ๊ถามต่อ

“อืม ขอสาวรับปั่นก็ได้ ถึงอย่างจะกินกาแฟอีกด้วย ก็ได้ เจ้าของร้านคงไม่อนุญาต” สุดแคนบอก ทำให้หันแล้วมาลั้ยต่างยิ้มขำ แล้วลงมือทำงานน้ำสาวรับให้สุดแคนทันที

...

..

.

“ผมขอโทษครับพี่เฟย์ ผมจะเพร่ำองจริงๆ” อ่อนยกมือไหว้เฟย์ด้วยท่าทีสำนึกริด

“พี่ไม่ได้โกรธอะไรขนาดนั้น ไม่ต้องทำหน้าเหมือนพี่จะห่าแกก็ได้” เฟย์ว่าไม่จริงจังนัก

“แต่พี่ไม่โกรธ คือพี่พูดเรื่องนี้หลายครั้งแล้ว ถ้าแกอยากรเผล

ขยะที่มันไม่สามารถรีไซเคิลได้จริง ๆ ทำไมไม่ทำเตาเผา พี่เคยสอนไปแล้วนี่ อีกอย่าง... แกหทำงานป้าไม่นะ ถ้าเจ้าหน้าที่มาทำไฟไหม้ป้าเสียเอง จะโดนคนอื่นตำหนินักขนาดไหน แล้วจะมีอะไรเสียหายบ้าง ทำอะไรต้องรอบคอบหน่อย” เพย์พุดเดือนตรง ๆ เพราะเข้าบอกเรื่องนี้หลายครั้งจริง ๆ อย่างใบไม้แห้ง เมื่อก่อนชาวบ้านก็มักเผาทิ้งโดยไม่ได้คิดอะไร แต่เพย์มาสอนให้ทุกคนทำปุยหมักจากใบไม้แห้ง เพื่อเลี้ยงการเผาให้มากที่สุด ขยะที่รีไซเคิลได้ เพย์ก็ให้แยกออกมา

“ผู้ช่วยสึกผิดจริง ๆ ครับ เดียววันนี้เรียนรู้ด้วย ผู้ว่าจะทำเตาเผาแล้วนะครับ” อ่อนพุดเสียงอ่อน

เพย์สอนหมายใจอ้อมมาเบา ๆ

“ก็ได้ แล้วทำงานเป็นไปบ้าง” เพย์ตามกลับ

“ก็ครับ ลุง ๆ น้า ๆ เขาก็ช่วยสอนหลายอย่าง เจอนักท่องเที่ยว กวนประสาทบ้าน แต่ก็ยังไม่เจออะไรหนักหนาเท่าไร” อ่อนตอบ

“ดีแล้ว ตั้งใจทำงานละ มีอะไรที่ช่วยได้ก็ช่วยเข้าไป เห็นอะไรที่มันไม่ดีก็มาบอกอย่าเก็บเงียบเอาไว้ เข้าใจมั้ย” เพย์กำชับเอาไว้

“ครับ” อ่อนตอบครับ

“พี่เพย์ไม่โปรดแม่ลัวเนอะ” อ่อนถามไม่เต็มเสียงนัก เพย์หัวเราะในลำคอเบา ๆ

“ไม่โปรด แต่พรุ่งนี้เข้ามาวิ่งรอบอ่างเก็บน้ำสักห้ารอบก่อนไปทำงานนะ” เพย์พุดพร้อมรอยยิ้มในตอนท้าย ทำให้อ่อนชะงักไปทันที “ใช่ พี่เพย์” อ่อนโอดครวญ

เพย์ยกให้เล็กน้อย

“แกจะไม่วิ่งก็ได้ พึงดับแกไม่ได้หรอก” เพย์บอกอีก สายตา ก็จ้องหน้าอ่อนไม่วางตา

“วิ่งครับ พี่เพย์ให้ทำอะไร ผู้ทำทั้งนั้นแหล่ พรุ่งนี้ผอมจะมาวิ่ง เดี๋ยวเข้าบ้านครับ พี่เพย์มาดูผอมด้วยล่ะ เดี๋ยวจะหาว่าผอมไม่มาวิ่ง” อ่อนตอบกลับ เขารู้ว่าไนคือบทลงโทษที่เบาที่สุดแล้ว

เฟย์ยกยิ้มอย่างพอใจ

“โอเค ตามนั้น เข้าไปข้างในเถอะ เปื่อคุณเดินเข้าต้องกลับไปทำงานต่อ” เพย์บอก เพราะไม่สามารถวางแผนงานของทั้งสองคนแล้วเพย์ก็เดินนำกลับเข้าไปในร้าน

พอเห็นแก้วน้ำสาวรสด้านหน้าของสุดแคน ก็ทำให้เฟย์ยิ้มอย่างพอใจที่สุดแคนทำงานที่เข้าบอกไว้

สุดแคนพอเห็นเฟย์ยิ้ม เขาก็รู้ว่าเฟย์พอดีที่เข้าไม่ได้สั่งกาแฟมาดีมจริงๆ

“เป็นไงพี่อ่อน” แอ้มถามพี่ชายตนของทันที เมื่ออ่อนเดินตามเฟย์เข้ามา

“ห้ารอบ” อ่อนตอบน้องชาย

แอ้มหัวเราะขำ ในขณะที่สุดแคนทำหน้างง

“ข่าๆๆ ก็อวยยังเบานะพี่อ่อน อยากโคนเนมีอนาคตอ่อนหรือ” แอ้มถามพี่ชายตนเอง

อ่อนล่ายหน้าไปมาทันที

“เค้าแค่นี้แหละ” อ่อนตอบกลับ เฟย์กับมาลัยก็ยิ้มขำ

“หัวหน้ากกลับเลยมั้ยครับ จะได้ไปทำงานต่อ” อ่อนถามสุดแคน สุดแคนมองนาพิกา ก็รู้ว่าได้เวลาทำงานต่อแล้ว แต่ในใจเขาก็จะนั่งอยู่ที่นี่ต่อจริงๆ แต่หน้าที่การงานมันทำให้เข้าต้องกลับ

“อืม กลับเลย ผมขอตัวก่อนนะครับคุณเฟย์ ไว้ว่างๆ จะมาใหม่นะครับ” สุดแคนพูด

“ยินดีครับ” เฟย์ตอบรับ ก่อนที่สุดแคนกับอ่อนจะพา กันออกจากร้านของเพย์เพื่อกลับไปทำงาน

“คุณสุดแคนเนี้ย ดูดีทุกมุมเลยนะครับ นิสัยก็ดีด้วย” แอ้มพูดขึ้น เมื่อสุดแคนออกจากร้านไปแล้ว

“มั้นใจได้ว่าเขานิสัยดี” เพย์แก้ลังกາม

“ถ้าไม่ดี พี่เฟย์คงไม่พาไปแนะนำให้ชาวบ้านรู้จักห้องครัว ผม

ว่าพี่เงงก์จะมั่นใจในระดับหนึ่งแล้ว ใช่มั้ยครับ” แอ๊ปดตามที่คิด
เฟรย์ก็ยิ้มนิด ๆ แล้วเป็นเด็กน้ำดี ไหวพริบดี เฟรย์ถึงได้อีกนิด
“ดูลูกค้าไปก่อนนะ พี่เข้าไปช่วยน้าเพื่องก่อน”
เฟรย์ไม่ได้พูดถึงเรื่องของสุดแคนอึก เข้าเข้าไปในครัวเพื่อช่วย
เพื่องทำข้าว

...

..

“อ่อน ไอ้ห้ารอบนี้คืออะไรเงี้ยนเหรอ” สุดแคนถามขณะขับรถพา
อ่อนกลับมาที่อุทัยฯ

อ่อนหัวเราะเบา ๆ

“อ่อ วิ่งรอบอ่างเก็บน้ำในหมู่บ้านห้ารอบครับ พี่เฟรย์ให้มาวิ่ง
พรุ่งนี้” อ่อนตอบกลับ

สุดแคนเลิกคิวเล็กน้อยด้วยความงุนงง

“ทำไม่ต้องวิงลัง” สุดแคนตามต่อ

“ก็ลงโทษเรื่องที่พอมเกือบจะทำไฟไหม้ป้านนแหลกครับ นี่ถือว่า
เป็นบทลงโทษเบาเหมือนที่แอ้มันบอกนั้นแหลกครับ เมื่อก่อนพมเคย
โดนหนักกว่านี้อีก” อ่อนพูดชำนาญ

ตอนนี้พอมาเล่ามันก็ชำนาญ แต่ตอนนั้นมันข้าไม่ออกจริง ๆ

“แบบไหนที่เรียกว่าหนักงั้นเหรอ ถ้าได้รีเพล่า” สุดแคนตาม

“ถ้าได้ครับ คือ เมื่อก่อนพมเกร ลงไปเที่ยวที่ตัวอำเภอแล้ว
ทะเลกับเด็กที่นั่น ก็ตามประสาวัยรุ่นของครับ ต่อยตีกัน ทางนั้นเป็น
ลูกเจ้าของสวนเงาะ พ่อเขาจะเอาเรื่องที่พอมไปทำลูกเขาหัวแตก พี่เฟรย์
ว่าเรื่องก็รีบขับรถลงไปช่วยเคลียร์ให้พม ยังดีที่ทางในน้ำแข็งใจพี่เฟรย์
ก็เลยจบได้ พอกลับมาพี่เฟรย์ก็ลงโทษพมให้ไปล้างห้องน้ำวัด แล้ววิ่ง
อาบน้ำขาวดีไปให้วัดรอบละหวัด จนกว่าจะครบหนึ่งแพก ก็ลิบสองรอบ
ละครับ” อ่อนพูดชำนาญ

“วัดที่อยู่บ่นเขาน่าเหรอ” สุดแคนถามอย่างอึ้ง ๆ

ถึงแม้ว่าจะไม่ได้สูงมากนัก แต่มันเป็นเนินขึ้นไปชั้นพอสมควร
ถ้าเป็นสุดแคนที่ต้องวิ่งขึ้นลงสิบสองรอบ เขากล่าวเข้าต้องทุกແນ່ງ

“ใช่ครับ ตอนวิ่งลงมันไม่เท่าไร แต่ตอนวิ่งขึ้น เหมือนจะตายให้
ได้เลยครับ” อ่อนพูดยิ่ม ๆ

“แล้วทำไม่นายต้องทำตามบทลงโทษด้วยล่ะ จะริง ๆ จะไม่ทำ
กีเด่น” สุดแคนถามต่อ

“พี่เฟรย์เบรียบเหมือนพ่ออีกคนของพวากผอมนะครับ หัวหน้าคิด
ดูว่าทางขึ้นลงที่หมู่บ้านกับตัวอำเภอ มันต้องใช้เวลาเดินทางแค่ไหน
ลำบากขนาดไหน เมื่อก่อนถนนไม่ได้มากเหมือนตอนนี้นะครับ แต่
พี่เฟรย์ยอมขับรถลงไปตอนกลางคืนเพื่อไปเคลียร์ปัญหาให้ผอม ไหనจะ
จ่ายเงินค่ารักษาพยาบาลให้ทางนั้นอึก ตอนนั้นผอมรู้สึกแย่มาก ๆ ผอม
บอกว่าจะหาเงินมาคืนพี่เฟรย์ พี่เฟรย์บอกว่าถ้าผอมเอามาคืน เขา ก็จะ
เอาไปทำงาน เพราะเขาไม่อยากได้เงินจากการทำเรื่องไม่ดีของผอม วัน
นั้นโดนสาวดีไปเยอะละครับ ให้พ่อแม่ติ่มยังดีกว่าให้พี่เฟรย์กร๊ะอิก
พ่อแม่ผอมก็แล้วแต่พี่เฟรย์เลย แบบจะยกให้ผอมเป็นลูกพี่เฟรย์ไปแล้วละ
ครับ” อ่อนพูดแล้วหัวเราะในตอนท้าย

สุดแคนอื้นไปไม่น้อยเมื่อได้รับรู้เรื่องราวของเฟรย์ขึ้นอีกนิด

สุดแคนรู้สึกสนใจในตัวตนของเฟรย์เป็นอย่างมาก เพราะเวลา
เจอนหน้าเฟรย์ เขายังรู้สึกใจสั่นและรู้สึกเหมือนมีพลังงานด้านนรกโอบล้อม
รอบตัวของเขาราอาไว้ เป็นคนที่เวลาได้อยู่ใกล้แล้วรู้สึกดีมากจริง ๆ

“ดีจังนะ ที่ได้มาเจอ” สุดแคนพูดพิมพ์พำ แต่ อ่อนก็ได้ยิน

“ได้มาเจอครับ” อ่อนถามขึ้น

“อ้อ ฉันหมายถึงว่าดีจังนะ ที่นายได้มามาเจอคนดี ๆ แบบคุณเฟรย์”
สุดแคนอ้างกลับไป ซึ่งจริง ๆ แล้ว ประโยชน์นั้นเข้าพูดถึงตัวเขาระบุ
ต่างหากที่ได้มามาเจอกับเฟรย์

อ่อนยิ่มรับพร้อมกับพยักหน้า แล้วสุดแคนก็ไม่ได้พูดอะไรต่อ

ອີກ

ພອດຶງທີ່ອຸທຍານฯ ເຂົາກັບອ່ອນກີແຍກຍ້າຍກັນໄປທຳກຳ

...

..

.

“ຫວັນນໍາຄົວ ຜູ້ກອງກຽມາຂອພບຄົວ” ອຳນາຈເຄະປະຕູ້ຫ່ອງທຳກຳຂອງສຸດແດນ ແລ້ວເຂົາແຈ້ງວ່າເຈົ້າໜ້າທີ່ຕໍ່ກຳນົດຕະຫຼາດໃຫຍ່ແດນຕ້ອງກຽມາຂອພບ ຂຶ້ງສຸດແດນເຄີຍໄປທຳກຳມີ້ຈົກມາແລ້ວກ່ອນໜັນນີ້

“ໃຫ້ເຂົາເຂົ້າມາໄດ້ເລີຍຄົວ” ສຸດແດນຕອບ ກ່ອນທີ່ກຳນົດຕະຫຼາດໃຫຍ່ ອີກຄນຈະເດີນເຂົ້າມາຫາ

“ສວັສດີຄົວຜູ້ກອງ ເຊື້ອນິ່ງກ່ອນຄົວ” ສຸດແດນເຊື້ອເຊື້ອອີກຝ່າຍອຍ່າງສູງພາພ ເພຣະອີກຝ່າຍອາຍຸມາກກ່ວ່າເຂົາຫລາຍປີ

“ສວັສດີຄົວຄຸນແດນ ອົ້ວ ນີ້ໜີວັດນັຍຄົວ ວັນກ່ອນນີ້ເມື່ອເດີພາມາທຳກຳມີ້ຈົກດ້ວຍ” ກຣຸພູດແນະນຳ

“ສວັສດີຄົວ” ສຸດແດນຍົກມື້ອີ່ໄຫວ້ດນັຍ ເພຣະອີກຝ່າຍອາຍຸມາກກ່ວ່າເຂົາດ້ວຍເໜືອນກັນ

“ສວັສດີຄົວ ຍິນດີທີ່ໄດ້ຈົກຄຸນແດນນະຄົວ” ດນັຍທັກທາຍ ກ່ອນທີ່ທັກສອນຄົນຈະນັ່ງລົງທີ່ເກົ້າອື້ນໜ້າໂຕ້ທຳກຳນົດຕະຫຼາດ

“ໄປໄຫວ້ນມາຫຼົກຄົວ” ສຸດແດນຄາມໜື້ນມາກ່ອນ

“ພອດີພວກພມລົງໄປປະຫຼຸມທີ່ຈັງຫວັດມານ່ວຍຄົວ ກີລີຍແວມາຄຸຍເຮື່ອງງານນິດໜ່ອຍ” ກຣຸພູດເກຣິນ

“ຄົວ ມີອະໄວ່ຫຼົກຄົວ” ສຸດແດນຄາມກລັບ

“ທີ່ຄຸນແດນບອກພມວ່າຕ້ອງກຳນົດຕະຫຼາດໃຫຍ່ໄດ້ ຕົກລົກລອບຕັດໄມ້ ພອດີພມໄປປະຫຼຸມຍິ່ງແລ້ວນະຄົວ ເຂົາໃຫ້ພວກພມພາຄຸນແດນໄປອາທິຖິຍ້ນ້າ ຮະຫວ່າງນີ້ທາງຄຸນແດນຕ້ອງກຳນົດຕະຫຼາດໃຫຍ່ໄດ້ແຈ້ງພມຫີ່ອດນັຍໄດ້ເລີຍນະຄົວ ທາງພມຈະຈັດເຕີຍມີໃໝ່” ກຣບອກ

“ຕ້ອງກຳນົດຕະຫຼາດໃຫຍ່ໄດ້ແຈ້ງພມຫີ່ອດນັຍໄດ້ເລີຍນະຄົວ” ດນັຍພູດໜື້ນມາບ້າງ

“จุดที่เราจะไปอันตรายมั้ยครับ ผมจะได้ดูว่าจะพาใครไปบ้าง แล้วจะต้องทำอะไรบ้าง” สุดแคนถานกลับ ก่อนที่ดันยจะลุกไปที่บอร์ด แผนที่ตรงข้างหนังห้องทำงานของสุดแคน สุดแคนน์ลุกตามไปปดูพร้อม กับกร ดันยซึ่งที่มีการลักษณะตัดไม้ซึ่งอยู่ติดชายแดนพม่า

“ตรงนี้จะอยู่ติดชายแดนครับ แต่เดียวทางผมจะติดต่อทาง เจ้าหน้าที่ฝั่งโน้นไว้ก่อนว่าทางเราจะเข้าไปตรวจสอบเพื่อฟื้นฟู เขาจะ ได้ไม่เข้าใจผิดในกรณีที่มาเจอพวกราเข้า” ดันยอธิบาย

“จะใช้เวลาเดินทางไปกลับนานมั้ยครับ ผมจะได้เตรียมตัวลูก” สุดแคนถานกลับ เนื่องจากเขามีรู้จักพื้นที่แวนนี้ดีนัก

“เราจะใช้รถไฟร์วิลขับไปจอดตรงจุดนี้ แล้วเดินเท้าต่อประมาณ ห้าชั่วโมงครับ” ดันยอธิบายต่อ

สุดแคนพยักหน้ารับ

“โโคด ได้ครับ ผมจะได้คุยกับเจ้าหน้าที่ว่าจะมีใครที่ไปกับผมได้ บ้าง สรุปยังไง ผมจะโทร.แจ้งอีกทีนะครับ” สุดแคนตอบกลับ

“ได้ครับ” กรตอบรับ

“ขอบคุณผู้กองกับหมวดมากันนะครับ ที่อำนวยความสะดวกให้ ผม” สุดแคนพูดอย่างอบน้อม

“ยินดีช่วยครับ อ้อ ปกติคุณแคนดีมีเหล้ารีเบล่าครับ” ภรถาม ยิ้มๆ

“ก็ดีมีครับ แต่ไม่ได้บ่อยนัก” สุดแคนตอบกลับไปตรงๆ

“คืนนี้สนใจไปดีมด้วยกันมั้ยครับ พอดีวันเกิดลูกน้องก็เลยจะ เลี้ยงกันที่ร้านในหมู่บ้านอีต่องนั่นนะครับ” ภรเอ่ยชวน

“ผมไปด้วยได้หรือครับ” สุดแคนถานมองมา ไม่ใช่ เพราะเขา อยากดีมเหล้า แต่เขาอยากไปที่หมู่บ้านต่างหาก และก็อย่างจะ ทำความรู้จักกับเจ้าหน้าที่ตำรวจหลายๆ คนไว้ด้วย

“ได้สิครับ หลายคนสนุกดี แต่เหล้าของที่นี่อาจจะเป็นเหล้ายี่ห้อ ไม่แพงนะครับ” ภรบอกยิ้มๆ

“ผมไม่ใช่เริ่มตื่นรู้สึกว่าต้องสมัครเขียน เหล้าขาวผอม
น้ำแดงยังเคยดื่มมาแล้วเลยครับ” สุดแคนพูดยิ้มๆ เข้าเข้าใจดีว่าทำไว
กรณึงพูดแบบนั้น เพราะเขามาจากในกรุงฯที่อยู่ในกรุงเทพฯ ส่วนใหญ่
ก็มักจะคิดว่าเขาคงดื่มหรือกินอะไรแบบพื้นบ้านของคนที่นี่ไม่ได้

“ดีเลยครับ จันคืนนี้เจอกันที่ป้อมตำราจันหมู่บ้านก่อนนะครับ
แล้วค่อยไปที่ร้านพร้อมกัน เจอกันสักหกโมงเย็นก็ได้” granดแนะนำเวลา
“ได้ครับ ขอบคุณนะครับที่ชวน” สุดแคนบอก ก่อนจะลุกออก
มาส่งกรและดันยิ่หัวประทุมาหาราทำงานของอุทัยฯ

สุดแคนลาหั้งสองคนและรอให้หั้งกรและดันยิขึ้นรถขับออกไป
เขาก็กลับเข้ามาที่ห้องทำงานเหมือนเดิม พลางคิดว่าเขาราจะจะ
ไปหาเฟร์สักหน่อย

“เพิงแยกจากเขามีอีกตอนป่าย ทำไม่ถึงอย่างเจ้ออิกแล้วจะกู”
สุดแคนบ่นตัวเองเล็กน้อย ก่อนจะดึงสติกลับมา แล้วนั่งทำงานต่อทันที